

P. KASSIAN KARG, O. M. CAP.

PŘÁTELSTVÍ S KRISTEM

VE ŠKOLE SPASITELOVĚ

IV A V DÍL

Jediný ~~autorisovaný~~ český překlad

No 17.798

IMPRIMATUR

Olomucii, die 14. Novembris 1929

JOSEPHUS VYVLEČKA

Praescs a. c. Consistorii

**„Blahoslavení, kteří se docela odevzdali
lásce Boží v obět.“**

**„Kdo můžeš pochopiti, pochop!“
(Matouš 19, 12.)**

**Jen málokdo dovede říci upřímně:
„Věřím, Pane, že mne miluješ.“**

**„Přátelství s Kristem
nepochopitelný a nádherný dar lásky Boží.“**

ÚVOD

Na počátku této knížky uvádím báseň, kterou konvertita Benson přepsal z jednoho starého rukopisu do své knihy. Čteme-li ji zvolna, bezděčně pocítíme teplo u srdce. Nechtě nás tyto myšlenky provázejí při četbě celé knížky!

Každá věta budiž jako rozjímání!

TOŤ PŘÍTEL MŮJ!

Dovol, ať povím ti, jak jsem ho poznal :
Co o něm slýchal jsem, toho jsem nedbal.

Svých darů, milostí denně mi skýtal,
na vděčnost duše mé marně však čekal.

Přátelství moje si často chtěl získat,
já ale v duši své choval jen chlad.

Nemaje domova, bloudil jsem cestou

ve hladu, v bídě a v nebezpečí,
u něho našel jsem ochranu jistou,
on mi dal pokrm, klid i přístřeší:
já přece zůstával nevděčný k němu.

Posléze prosil mne se slzami:
Pojď ke mně! Zůstaň již! Buď se mnou vždy!

* * *

Dovol, ať povím ti, jaký je nyní:
Všecky mé potřeby ukájí plně.
Dává víc, nežli bych žádati směl.
Napřed již uhodne všechna má přání.
Prosí mne, více bych od něho chtěl.

Předešlých nevděků zapomněl zcela,
bludných cest nikdy mi nepřipomíná.

* * *

Dovol, ať povím též, co o něm soudím:
Vskutku je tak dobrým, jako je velkým.

Miluje pravdivě tak jako vře.

Sliby své plní jak štědře, tak věrně.

**Na lásce duše mé tolik mu záleží,
ačkoli tato mu vším právem náleží.**

**Třebaže jeho jsem dlužníkem velikým,
prosí mne, bych jej zval Přítelem svým.**

I. PŘÁTELSTVÍ

*„Dovol, ať povím ti, jak jsem ho poznal:
Co o něm slýchal jsem, toho jsem nedbal“*

Vzájemné vztahy mezi lidmi doplňují a zdokonalují svým způsobem osobnost člověka. K nejúšlechtilějším takovým vztahům náleží přátelství. Ovšem, musí býti přátelství spojeno se sebekázní a úšlechtilostí vysokého stupně, jinak by se mohl i tento drahocenný dar Boží dobroty zvrhnouti. Nejzkušenější znalci lidských duší se dovolávají svých nevýslovně trpkých zkušeností, takže bychom se mohli domnívati, že dokonce v každém přátelství je jakýsi klam. Vskutku nacházíme zřídka, velmi zřídka pravé přátelství beze vší žárlivosti, bez podceňování. Jen velmi zřídka se sejdou dvě duše opravdu zcela úšlechtilé. Ale nelze docela popřítí možnost pravého, hlubokého, věrného přátelství.

Jsou přátelství ušlechtilá, jež jsou něčím nadmíru cenným. Vroucím a čistým, věrným a opravdu krásným přátelstvím bývají navzájem spojeni mužové, ženy, kněží, řeholní osoby, i mladí lidé, — ale velmi zřídka. Jsou čistá duchovní přátelství mezi dušemi a duchovními vůdci, jako bylo přátelství sv. Františka Saleského a sv. Františky ze Chantal. Ale to předpokládá lidi velmi čisté.

Jen zřídka bývají lidská přátelství trvalá a pevná. Který přítel zůstane svému druhu věren po celý život? Která přítelkyně zůstává věrna svému přátelství až do konce života? Potká-li někoho neštěstí, odpadávají od něho přátelé, jako listí na podzim odpadává od stromu.

Na první pohled se zdá nepochopitelné, ba téměř opovážlivé, mluvit o přátelství duše s Kristem. Máme velikou úctu před velebností Syna Božího, víme, čím jsme jí povinni, totiž klaněním, poslušností, poddaností, takže se neodvažujeme nabídnouti mu své přátelství.

A přece - Ježíš sám nás k tomu vybízí. Betlemské tajemství nás k tomu opravňuje. Pán touží po naší lásce a po důvěrnosti. Proto měl nám první svazek díla „Ve škole Spasitelově“ upravit cestu k němu malým tajemstvím; ve druhém svazku jsme se učili rozmluvě s ním; ve třetím se měla duše naučiti dívat

jinýma očima, aby viděla všechno v jiném světle. Tímto čtvrtým svazkem má býti vypěstováno přátelství s Ježíšem.

Lidská přátelství vznikají často z maličkostí. Potkáme neznámého člověka, posloužíme mu, způsobíme mu nějakou maličkostí radost; jdeme za povinností nebo náhodou něco vyřídit; zkrátka, stačí zcela malé nitky, aby se navázalo dlouho trvajícím přátelství. Tak i naše přátelství s Ježíšem: nějaká myšlenka, událost, dobré sv. přijímání, obrácení, záchrana života, zázračná pomoc, vše může způsobiti těsnější spojení s ním. On nás přece již dlouho hledá, ale my jsme se nechtěli dát naléztí . . . Nyní konečně přátelství navázáno.

Podstatou přátelství je vzájemná oběť, upřímnost bez pokrytectví a bez masky. Tento první krok učinil Ježíš tím, že se obětoval, a to způsobem strhujícím.

Snad jsme dosud měli jakousi obřadní pobožnost. Poslouchali jsme sice přikázání, plnili horlivě své povinnosti, modlili jsme se, dokonce jsme rozjímali, ale to nebyla rozmluva s Bohem, to nebylo přátelské obcování s ním. Hodinky jsme měli připraveny, abychom nepřekročili doby, určené k modlitbě. Když byl „obřad“ skončen, odešli jsme a srdce zůstalo prázdně.○.

Nyní je vše jinak. Jen ten pochopil správně malé

tajemství, komu se stalo plným obsahem života, kdo přešel od malého tajemství k velkému, totiž k přátelství s Kristem.

Znenáhla se v nás vytváří Ježíš. Chodí s námi, vedle nás; přihlíží ke každé naší práci; večer se s námi loučí a ráno nás pozdravuje, vždyť on nikdy nespí; budí nás i v noci, neboť by rád od nás zase uslyšel přátelské slovíčko; i v tichu nočním by chtěl naslouchati písni beze slov. Kdo z vás má již v tom ohledu své malé neb velké tajemství?

Učili jsme se o událostech ze života Ježíšova, ale tak, jako se učíme o Napoleonovi neb o jiném muži světových dějin, který kdysi žil.

ALE JEŽÍŠ JEST USTAVIČNĚ, ŽIJE MEZI NÁMI.

Právě této hodiny je psáno ve všech dílech světa na tisíc knih a článků proti němu. Toť důkaz, že žije a jest zde. Ani za dva tisíce let nemohli jej usmrtiti. Ale zároveň je psáno na tisíce článků, které se ho zastávají. A statisíce duší ho očekávají a přijímají u nesčíslných oltářů.

JEŽÍŠ JE ZDE.

Však jaká škoda, že jen tak málo, tak málo duší je s ním ve svazku přátelském!

A Ježíš přece po tom tak touží! Nežádá společenských forem, nechce slavností, jichž se účastní i nevěřící, chce vřelá srdce.

Jako Bůh ví vše, co se právě děje, co konáme v každém okamžiku. „Proč se tedy ještě modlití“, praví mrzutě ti, kteří o přátelství s Kristem nemají žádné představy. „Když ví, čeho potřebujeme, má nám to dáti a nenechat se dlouho prositi“.

Tito lidé nemají žádného pojmu o přátelství. Ježíš ovšem ví všechno, jako matka ví o potřebách svého dítěte, ale on chce, abychom mu to řekli, abychom s ním mluvili. On sám nám vyšel vstříc a promluvil.

Je-li přátelství s Kristem navázáno, pak se dostaví i zkoušky. Nadejdou chvíle hluboké, překypující blaženosti, chvíle sladké modlitby, vroucího spojení, chvíle, v nichž celá bytost je proniknuta tímto přátelstvím a obětuje Ježíši všechno, všechno.

Ale přijdou i chvíle vyprahlosti, suchoparu, kdy se zdá, že nás Bůh opustil, a potom — a potom?

Nebude tím přátelství otřeseno? Obstojí v této zkoušce ohněm?

Jestli ano, pak se z něho vyvine přátelství, které navždy vylučuje jakékoliv zklamání. A takové přátelství stojí za každou oběť, pokoření, potupu. Pak pochopíme slovo sv. Pavla, které chápou jen nemnozí: „Pokládám všechno za výkal, abych získal Krista“ (přátelství s Kristem) — Fil. 3, 8.

* * *

„Dovol, ať povím ti, jak jsem ho poznal.“

Kdosi mi píše z Itálie:

„Na cestě se mi dařilo velmi dobře, neboť Anděl Strážce mně pomáhal až nápadně. Pilně jsem vzbuzovala malé tajemství. Kdybych ho neměla, bylo by zde, v cizí zemi, se mnou zle. Jak velká pozornost Spasitelova, že mi dal v pravý čas nalézt kněze podle srdce božího! Velebný pane, co ten již pro mne učinil, ví jenom Bůh a pouze On může mu vše odplatiti. Denně mu za to děkuji. Právě jsem dostala sem do Milána velikonoční pozdrav od Spasitele. Jak krásná je tato Bensonova báseň „Toť přítel můj!“ Jak mne opět vzpružila slova „Ježíš sám to ví“ a jak tím zesílilo mé tajemství!

Všecko chci snášeti z vděčné, čisté lásky k Ježíši. Po čtyři týdny usiloval nepřítel zmařiti mé cvičení malého tajemství. Dobrý Bůh mně propůjčil potřebné síly, abych zůstala věrna. Pomáhá mně, vím to. Jak bych mohla říci Spasiteli „Celá se ti obětuji“, kdybych nechtěla z lásky k němu trpěti?

Je to tak krásné, míti Ježíše stále před očima! Na příklad milánský dóm mne mocně uchvátil. Při prvním vstupu do něho byla jsem tak ohromena nádhernou stavbou, že jsem zůstala v ustrnutí stát.

Je to nejčistší mramorová hora — vnitřek sice temný, takže jen s námahou možno shlédnouti všechny ty krásy, které jsou uvnitř skryty, ale přesto působí úžasným dojmem. Musila jsem vzpomínat slov jistého kněze, který mi kladl na srdce, že krásná duše je ještě mnohem, mnohem krásnější. Jak musí být krásná! Ach, důstojný pane, toužím rovněž stát se krásnou duší. Vím, že mám před sebou dalekou cestu, ale nechci býti netrpěliva,* nýbrž vytrvati a nelekati se námah a obětí.

Chci zde konati APOŠTOLÁT DOBRÉHO PŘÍKLADU, a tak zvelebovat svého Pána. Kdyby jen zdejší lidé nebyli v kostele tak nepokojni! **

Zdá se, že většina jich přichází do chrámu jen ze zvědavosti nebo pro zábavu. Jak to musí bolet dobrého Ježíše! ***

Teď již chápu, jaké nevýslovné starosti musejí kněží míti o duše. Takovou starost mám já o některé své drahé, neboť vím, na jak lehkou váhu berou své náboženské povinnosti. Kdyby věděli, jak trpím, snad by se polepšili, neboť jsem již pozoro-

* Všimněme si tohoto důležitého momentu, o který ztroskotají tak mnohé bouřlivé povahy, když se nemohou hned vymanit ze svých hříchů nebo když nedosahují ihned nápadných výsledků.

** Nám, seveřanům, je to divné, v Itálii nic zvláštního; Italové jsou národ nesmírně živý.

*** Všimněme si, jak něžně smýšlí duše v přátelství s Ježíšem.

vala, že nejedli v pátek masa, když viděli, jak velmi mně na tom záleží, aby ho nejedli. Nevím, zachovávají-li však páteční půst dosud.

Zvykla jsem si přenechávat všechny své záležitosti bez výhrady Ježíši. Vím, že splní každé přání, které mně vidí na očích. A to mne plní nevýslovnou láskou a oddaností. Tak přes všechno utrpení a námahy nosím nebe ve svém srdci. A vím, že žádná moc světa nemůže mně ho uloupit.“

„Jednou v neděli při slavné mši sv. se mi zdálo, že jsem zcela pohroužena v Boží lásku. Nemohla jsem mysliti, leč na lásku k Ježíši a na to, jak on mne miluje. Cítila jsem se uchváčena. Bylo to zkrátka nebeské . . . a trvalo to dosti dlouho. V těchto okamžicích spjal Ježíš mé srdce se Svým pevným svazkem přátelským. Zároveň vložil do mého srdce sílu a útěchu, přátelský dar, který mne měl učiniti způsobitou ke všem obětem, jež mi bude přinést. Zdá se, že mně teď pokušení nemůže již uškodit. Jsem spojena s Ježíšem nerozlučným přátelstvím.“

Z toho poznáváme: Duše, mající pravou lásku, je jako čistá hladina vodní, v níž se slunce neodráží pouze jednou, ale tolikrát, kolik je na ní vlnek, vánkem zčeřených.

„Co o něm slýchal jsem, toho jsem nedbal.“

Když jsme jeli na zotavenou do Černého lesa, přihodilo se něco, co jsem tehdy považoval za náhodu, avšak nyní v tom vidím řízení Boží. Po dlouhé cestě dospěli jsme večer do K. . . Neznali jsme tohoto krásného města. Poněvadž byla veliká bouře, spěchali jsme do nejbližšího hotelu, abychom si zajistili útulek na několik dní, neboť pro špatné počasí jsme zatím nemohli dále. Dostali jsme pěkný pokoj. Tak bylo o nás s pomocí Boží postaráno a po několika dnech jsme pokračovali v cestě do lázní. Z nádraží nebylo daleko do lázeňského domu, kde jsme již byli ohlášení. — Dorazili jsme tam v sobotu večer a naši první starostí bylo, můžeme-li býti ráno přítomni nedělním službám Božím. Tázali jsme se na katolický kostel. „Jen zřídka bývá mše sv. v kapli, vzdálené asi 20 minut. Do katolického farního kostela je odtud půl druhé hodiny“. „Není zde žádného katolíka?“ „Naše pradelna.“ Tedy rychle k pradelně! A hle, právě ji potkáváme. Táži se: „Jste katolička?“ V obličeji se jeví rozpaky. „Milá paní, jsme také katolíci jako vy; nevíte, je-li zítra v blízké kapli mše svatá?“ „Náhodou“, odpovídá, „náhodou je zde na blízku katolický kněz na zotavené. Ten bude zítra

sloužiti v kapli mši sv.“ „Děkuji, milá paní.“ Nikoli náhodou, ale řízením Božím mohli jsme býti na mši sv. Deo gratias! Bohu díky!

A zase „náhodou“ bydlel nedaleko odtud náš starý, dobrý přítel, kterého jsme dobře znali z jeho knih a spisů. Rádi bychom si byli již dávno pohovořili. Bůh řídil nyní vše tak, že jsme se shledali v jeho domovině a získali mnoho pro své duše. Jak jsme děkovali dobrotivé Prozřetelnosti, která nás na této cestě tak zřejmě provázela!

Známý psycholog Dr. Raban Liertz uvádí kdesi výrok zakladatele psychoanalysy: „V duševním životě není náhod“. Čím spíše můžeme říci: „V přátelství s Ježíšem není náhod“. Kdo pohlédl hlouběji v svět neznámých divů, ten rozluštil všechny hádanky.

Všecky hádanky! — Kdosi mně vypravoval: „Mně se nedostalo zde na zemi lásky rodičů a štěstí domova. Mé mládí bylo smutné. Svěřili mne cizím rukám. Mnoho jsem vytrpěl od svého pěstouna, opilce. Již ve dvanácti letech vstoupil jsem do života a octl jsem se v nemravném prostředí. A přece jsem si zachoval nevinnost. Od matky, smím-li ji tak zváti, slýchal jsem jen tvrdá slova a zakoušel mnoho ústrků. Zahořkl jsem. Ovšem „tehdy,“ neboť nyní je vše jiné. Co jsem dříve těžko snášel,

považuji teď za pozornost Spasitelovu. Denně pátrám po skrytém dopise božím a nalézám jej. Každou radost a každý bol přijímám z ruky Boží, která mně je podává k mé spáse. Neočekávaně vyplnil mi Ježíš tři veliká přání : 1. Má matka se polepšila. 2. Byl jsem přijat do mariánské družiny. 3. Smím denně přijímati. Ó Bože můj, jak mne miluješ !

Spínám své ruce u vděčné modlitbě. Jak jsem šťasten ! Teď vím, jak se mám na všechno dívat, a nikdo, nikdo mně nemůže uloupit mého štěstí.“

Nedařilo se jiným podobně ? A těm, kteří stojí dosud stranou, buď že ještě pochybují nebo nemají dosti odvahy, připomínám krásná slova, jež napsal Klug ve svém díle „Einkehr“ (Sebranost) :

Často již začal jsem
žíti
a chtíti,
ale zas ustal jsem.
Často jsem začal .

Často již začal jsem
se bít
i vítězit,
leč opět padal jsem.
Často jsem začal .

Často již začal jsem.
Však bylo to jen snění,
rozpaky, otálení
Nebudu váhat víc!
Dnes začnu již!

II. PŘÁTELSKÉ DARY

*„Svých darů, milostí denně mi skýtal,
na vděčnost duše mé marně však čekal“*

Není to podivné, že přijímáme velmi často přátelské dary od Pána? Nepozorujeme jich, ani jich nedbáme.

Jsme zdraví, a mohli bychom býti nemocni; ale neděkujeme za to, ba ani nám nenapadne děkovati.

Máme svůj denní chléb, ač bychom mohli býti naprosto chudi; ale neděkujeme za to, ba není v nás ani jiskry vděčnosti.

Všechny naše plány se podařily, ačkoli mohly ztroskotati; ale neděkujeme za to, ba nemáme ani slova uznání.

Mohlo nás potkati neštěstí, ale byli jsme ho ušetřeni; však neděkujeme za to, ba myslíme dokonce, že tak musí býti.

Byli jsme zahrnuti pozornostmi Prozřetelnosti, dostalo se nám všeho, po čem naše srdce toužilo; leč ani stopy díků — naopak: BYLI JSME JEŠTĚ NESPOKOJENI.

Nechci mluvit o tom, že přijímáme mnohé balíky, v nichž máme teprve pátrati po skrytém dopise. Dosti bylo o tom pojednáno ve třetím díle. Nechci kárati ty, kdož nějakou příhodou v prvním okamžiku jsou zdrceni, rozzlobeni, rozmrzeni a potřebují času, aby se vzpamatovali. Nechci nikomu činiti výčitek, že je pobouřen špatným jednáním, nespravedlností, hrubostí, podlostí bližních. Bývá to tak.

Ale kolik jich vůbec děkuje za ony dary, které nám Spasitel denně dává a které musejí býti vpravdě považovány za skutečné dary?

* * *

Málokterý muž dozná, co mně píše jistý přítel: „Jak mnoho pozorností prokazuje nám denně dobrý Ježíš! My jim obyčejně říkáme: náhoda, zlo, kříž, neštěstí... Zamyslíme-li se však hlouběji nad tím, co se stalo, poznáme, že Ježíš vše uvážil a zařídil ku prospěchu duše. Kdybychom na to stále mysleli a byli o tom pevně přesvědčeni,

neexistovala by pro nás žádná náhoda ani neštěstí a kříž by nebyl pro nás křížem, nýbrž láskou. Štěstí a spokojenost usídlily by se v lidských duších uprostřed rozbořeného světa. Pak by bylo skutečně kus nebe na zemi.“

Nejsou to překrásná, mužná slova? Kdo tak mluví? Kdo tak žije?

* * *

Jak mile působí zprávy o zkušenostech mnohých horlivých účastníků našeho kursu! Jako děti ve škole přijdou na vše možné, tak i duše ve škole Spasitelově.

„Máme-li oči otevřené, můžeme vyčísti z každého kousku chleba, z každého hltu vody, jak dobrý je k nám Bůh. A chceme-li si učiniti náležitou představu o lásce Ježíšově a o jeho pozornostech, musíme jich sami zakusiti. Minulý týden uvažovala jsem cestou o tom, že i když rodiče činí pro své dítě všechno, čím by mu způsobili radost, i když ženich činí své nevěstě, co jí vidí na očích, že přece se jejich láska nikdy nevyrovná lásce Ježíšově, který se nám dává zcela a úplně. Sotvaže nám v duši vzklíčilo nějaké přání, Ježíš je ochoten je vyplniti (ovšem musejí se naše přání a úmysly shodovati se zájmy Ježíšo-

vými). Mnohdy již ani nemyslíme na svá přání, ale Ježíš na ně myslí. A když přijde hodina, projeví duši svou pozornost. Pak vytryskne z hloubi duše: „Ježíši, jak jsi dobrý! Děkuji ti!“

Ano, takový vnitřní život je něco krásného, skvostného. Kéž by více lidí Spasitele chápalo, milovalo a bylo ochotno mu sloužiti! Mohli by býti šťastni. A nejsou, bohužel! Docela jinak by vše ve světě vypadalo, kdyby lidé hledali štěstí tam, kde je vpravdě mohou nalézt.

* * *

„Svých darů, milostí denně mi skýtal“ —
teprve nyní to uznávám

1. „Když jsem na odpolední procházce vystupoval zcela sám vzhůru po příkré stezce, obíraje se v duchu malým tajemstvím, stanul náhle přede mnou sám Ježíš, jako by ze země byl vyrostl. Právě ho nesl kněz umírajícímu. Byl jsem šťasten. Myslel jsem toho půldne více na Spasitele a šeptal mu slova díků. Poznávám vždy více, jak velkou pozorností bylo od Pána, že mou duši ponořil do této „černé noci“, neboť nikdy před tím jsem nechápal tak hluboce slov umírajícího Spasitele: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Od té doby cítím se

puzen k rozjímání jeho hořkého umučení a říkám s větší vroucností: „Ježíši, chci býti tvou obětí.“

2. Z největších zázraků lidského života jest, když se člověk zcela proti své přirozenosti raduje z věcí nepříjemných a odporných. Dosáhnou-li tohoto stupně někteří účastníci našeho kursu, splnil tento kurs náležitě svůj úkol. Ve mnohých duších rozezvučí se příbuzná struna, čtou-li tyto řádky:

„Blahoslavení, kteří trpí protivenství . . .“ Tak se dařilo i mně. Snášela jsem svou bolest mlčky. Musela jsem však býti neobyčejně bledá, protože má přítelkyně to ihned na mně poznala. Dobrý Ježíš je hoden, tisíckrát hoden, abychom trpěli pro něho. Umí tak dobře těšiti, třeba jen naslouchati jeho hlasu. Jsem při všem utrpení a obětech tak šťastna! Je mi po celý den tak dobře, jako bych s Miláčkem Páně odpočívala na prsou Ježíšových, a je mi tak blaze, jako by mne vedla ruka nebeské Matky. Kdybych aspoň dovedla říci, jak je oba miluji! Ikdyž nemohu po celý týden do kostela, navštěvuji jej v duchu. Že je to tak dobře, důstojnosti? Nikdo nic nepozoruje, mohu velmi krásně konati všechny své povinnosti, ačkoli jsem myslí i srdcem stále u Pána. Jediným mým ideálem zde na zemi jest, „krásná duše“

*„Svých darů, milostí denně mi skýtal“ —
což mne plnilo úžasem.*

„Ježíš, můj přítel, poskytl mi příležitosti nasbí-
rati dříví pro chudou stařenku, a tak ji radostně pře-
kvapiti. — Řízením Božím se stalo, že jsem mohla
zabrániti velkému neštěstí, které mělo stihnout těžce
nemocnou paní. — Všichni čeledínové, kteří svým
klením odvraceli Boží požehnání od našeho domu,
odešli Božím řízením, a já jsem tak vysvobozena
z velkého trápení. Chtěla jsem jeti na pašijové hry.
Rozjímal jsem hořké umučení Páně a byla jsem tak
jata soustrastí, že se mně už nechtělo dívati na hru.
V této náladě potkala jsem chudého studenta. Pojed-
nou mi napadlo, abych mu darovala své peníze. Měl
velikou radost. — Jednoho letního odpůldne měli
jsme na poli mnoho posečeného obilí. Najednou
se přihnala bouře. Již začínalo pršet. Prosila jsem
vroucně dobrého Ježíše, aby zadržel bouři, dokud
nedostaneme obilí pod střechu. A skutečně. Sotva
jsme přivezli poslední fůru, spustil se prudký liják.
Pravda, Ježíš se ukázal uznalým.“

Jak takové prosté duše zahanbují veliké a moudré
tohoto světa! Náš Božský Přítel nepovolal nadarmo
ke svým jeslím pastýře, prosté lidi.

Poslyšme další vypravování této venkovanky:

„Nedávno jsem se dověděla něco bližšího o své patronce. Doposud jsem o ní nic nevěděla, ač jsem již dávno po tom toužila. Ježíš splnil toto mé přání. — Když jsem se jednou vracela domů, hnala se prudká bouře. Čekala jsem, že každým okamžikem se spustí déšť a že promoknu na kůži. I prosila jsem Pána, aby ještě zadržel bouři, než doběhnu do nejbližšího domu. A Ježíš splnil doslova mou prosbu.“

Nač bychom hledali ještě víru, jež přenáší hory?

Jakou radost má asi Spasitel, když z některé duše slyší odpověď na své volání! Takové pravé, dětinně oddané přátelství projevuje prostý venkovan, když řezaje dříví takto se modlí: „Můj Ježíši, mám tě rád! Kolikrát táhnu pilkou, tolikrát slyš tato slova, abys měl důkaz mé neustálé lásky a oddanosti.“ — „Miloardný Ježíši, děkuji ti za milost, kterou jsi udělil mně, ubohému tvorů svému.“ Tato slova bych chtěl opakovati tolikrát, kolik pilin padá na zem. Pane, ty víš, proč se naši diví, že letos řeže tak rád dříví, kdežto dříve jsem se při tom vždy tvářil kysele. I častá pokušení, oběti, odříkání a utrpení přijímám s vděčnou láskou. Vždyť všechno posílá Ježíš, můj přítel.“

Toť smýšlení, na němž záleží všechno.

*„Svých darů, milostí denně mi skýtal“ —
a já mu za ně děkoval*

V knížce „Malé tajemství“ je zmínka o dívce, které matka bránila choditi častěji ke sv. přijímání. Tato dívka píše:

„Jednoho rána šla jsem do práce kolem kostela. Vešla jsem na chvíli a spatřila kněze, pohrouženého v modlitbu. Jak jsem toužila po sv. přijímání! Neosmělila jsem se však vyrušiti ho z modlitby a nemohla jsem čekati až do mše sv. Přijímala jsem tedy duchovně a zdálo se mně, že slyším ze svatostánku hlas: „Zítra se ti dostane štěstí, po němž toužíš“. Těšila jsem se velmi z této pozornosti. Bylo tomu skutečně tak. Druhého dne bylo v kostele v touž hodinu již několik lidí, kteří denně přijímali, i mohla jsem přijímati s nimi. Tohoto štěstí jsem byla účastna po delší dobu. Myslím, že to byl malý zázrak.“

Jiní by mohli k tomu připojiti: „I my jsme přijímali denně dary a milosti. Teď jsme za ně vděční, ale prve jsme nebyli“.

„Ze své třídy vidím na kostel. Kdykoli se mně při vyučování vkrádá do duše náladovost a netrpělivost, upru svůj zrak na kříž na kostele. A když se o mne v kostele pokouší roztržitost, bývá můj zrak jako magnetickou silou připoután ke svato-

stánku. Nemohu jít kolem kostela, aniž bych navštívila Spasitele. Nebralo by to konce, kdybych chtěla vypočítati všechny pozornosti. Za nejvzácnější pozornost považuji, že mohu téměř ustavičně mysliti na přítomnost Ježíšovu. Kolik pozorností za jediný den! Kolik lásky! Myšlenka na převelikou lásku, kterou nás náš Přítel miluje, vzbuzuje ve mně touhu, naučit se ho milovat vpravdě. Dříve jsem o tom četla, ale nechápala toho, však nyní? Dokonce i ve spánku napadá mně malé tajemství a hraje vynikající roli i v mých snech. Je to rozkoš, jak by duše rozpínala křídla a vzlétala k výšinám.“

„NYNÍ JSME PŘESVĚDČENI. – PŘIJÍMEJME VŠECKY DARY A MILOSTI JAKO DARY PŘÁTELSKÉ A DĚKUJME MU ZA NĚ.“

III. PÁN HLEDÁ

*„Přátelství moje si často chtěl získat,
já ale v duši své choval jen chlad“*

Znal jsem mnoho mladých lidí, kteří byli hodní, ale vlašni. Taková byla i sodálka Emma Talerová, a přece zemřela v pověsti svatosti. Našla později zpovědníka, který ji povzbuzoval k dobrému, nabádal k častějšímu přijímání, bděl nad jejím duchovním životem a dovedl ji až k cíli.

*„Přátelství její si často chtěl získat“,
ona však zůstala chladna, ale ne stále!*

Nadešla hodina milosti a ona uposlechla jejího hlasu. Bohu díky! Od té chvíle zůstala spojena s Ježíšem pevným přátelstvím, až si ji nebeský Ženich vzal k sobě 29. července 1917.

Jeden tyrolský časopis přinesl o ní tuto zprávu :

„Od té doby nabyl její život nového duchovního rázu — krásy vyvolených. Svůj duševní zrak upírala na Ježíše, pro něhož chtěla žítí a se obětovati; ochotna uposlechnouti jeho volání, snažila se mu líbiti vždy víc a více. K tomu užívala nejprístupnějších zdrojů milosti — zpovědi a sv. přijímání — a horlivě se oddávala modlitbě. Všechno jí mělo pomáhati k pravé zbožnosti. Zejména mariánská družina jí byla vítanou příležitostí. Byla jednou z nejhorlivějších sodálek, srdcem i duchem pravé dítko Mariino. A nebeská Matka byla pravou oporou jejímu životu vnitřnímu a zahrnovala své dítko bohatým požehnáním.

Když poznala cenu a milosti třetího řádu sv. Františka, neváhala požádati o jeho roucho a nosila je radostně až do smrti. Byla pravou terciářkou a následovala sv. Otce Františka v jeho žhavé lásce a horlivém sebeobětování.

V chování byla nejvýš skromná a spojovala s velkou dobrotou vážnou, ale vlídnou tvářnost. Jako dovedla býti mezi přítelkyněmi veselá, ano živá, tak se na ulici objevovala klidná a v sebe pohroužená. Její tiché, pokorné, beznáročné chování vábilo k ní mnohé dívky; jen některé z nich zvolila za své přítelkyně, avšak těm věnovala pak celou

svoji lásku. Působila na ně tiše, ale mocně, aby je pozvedla a upevnila v dobrém a aby s nimi závodila ve svaté horlivosti a v krásném duchovním přátelství. Získávala je Boží lásce a zakusila mnohých radostí. Konala též skutky činné lásky — pracovala ráda pro misie a spolky.

Již před lety vzklíčila v jejím srdci myšlenka, zasvětit se v klášteře zcela Pánu. Ale vždycky vystaly překážky a největší z nich bylo chabé zdraví. Tu jí napadlo, aby místo života klášterního nabídla Bohu svůj mladý život v oběť. Pán nepřijal ještě její nabídky, chtěl ji prve očistiti vnitřním utrpením. Musela přestáti mnohou tvrdou zkoušku, jakým bývají podrobeny duše, které Boha opravdově hledají, a ten, který jediný ví, co musela snést, našel ji ochotnou, oddanou a věrnou. Byla v ruce Boží lásky plným nástrojem, který se jí radostně oddával. Konečně se zdálo, že se přece splní její nejmilejší přání. Měla již přijetí zajištěno. Boží požehnání spočívalo zřejmě na tomto kroku, neboť největší překážky zmizely samy sebou. Všechno bylo přichystáno k odjezdu, tu onemocněla těžkým plicním neduhem.

Odevzdaně, ano radostně podřídila se úradkům Božím. Zdálo se, že se alespoň vyplní její druhé přání, že zemře mladá. S radostí a touhou hleděla

smrti vstříc. Při tom byla vždy v nejlepší náladě a často rozjasnila tváře domácích i návštěv. Se svého bolestného lůžka konala ještě dobro a snažila se získati duše Ježíši. Byla příkladem odevzdanosti a trpělivosti, dovedla jiné obveselovati a měla na ně příznivý vliv.

Leč smrt nepřicházela proti všemu očekávání. Pán ji chtěl očistiti ode všech slabostí a nechat ji zcela dozrati pro nebe. Slabosti přibývalo, bolesti se množily. Nemoc zachvátila hrtan a jiné ústroje a působila jí nesmírné bolesti, takže sama toužila po vysvobození. Avšak i v těchto bolestech, dva týdny trvajících, zůstala odevzdaná a trpělivá, až si ji Pán vzal 29. července.

Nyní se těší z přátelství Kristova v nebi...

* * *

*„Přátelství moje si často chtěl získat“ —
a já — svolil rád*

Na toto „Ano“, na tvé „Ano“ čekal Ježíš již dlouho a měl přichystány královské dary a radosti, jakmile toto slovo vyslovíš. Ježíš chce býti tvým přítelem, tvým nejlepším přítelem. Řekni slovo „Ano“, na které čeká.

„Včera před nejsv. Svátostí cítil jsem jasně, že mne miluje věčnou, nepochopitelnou láskou, že všechno, co mne potká, radost i bolest, klid i boj, pochází z jeho ruky. Poslední dobou jsem ovšem velmi trpěl vyprahlostí, jež chvílemi přecházela ve vlačnost a malomyslnost. Leč nikdy jsem nezapomněl na své malé tajemství a za to, myslím, mne Ježíš včera odměnil.

Řekl jsem Ježíši své „Ano“, vyřkl jsem je se srdcem odhodlaným a statečným a zakončil svou modlitbu chvalozpěvem „Velebí“. Jsem pevně rozhodnut vydávati lidem krásné svědectví o Tom, jehož miluje má duše.“

* * *

„Ucházel se o mé přátelství“ —
svolil jsem - i zahrnul mne všelikými milostmi a dary

„S počátku osmělila jsem se jíti po sv. zpovědi jen několikrát ke sv. přijímání. Tu mně vložil Spasitel do ruky dva spisy, v nichž bylo delší pojednání o častějším sv. přijímání. Vyčetla jsem z nich přání svého Přítele, abych ho častěji přijímala. Nebylo to tak lehké. Měla jsem malou víru. Trápily mne zlé myšlenky a představy, pro něž jsem mnohdy

upustila od sv. přijímání, ovšem se slzami v očích. Poznala jsem, že odvěký nepřítel chce mi ve sv. přijímání překážeti a že by mně je vůbec nejraději zne-
možnil, kdyby mohl. Avšak uposlechla jsem svého duchovního vůdce a Ježíš mně připravil ihned překvapení. Na svátek sv. Františka, kdy nebylo vyhlídky, že bych mohla jíti do kostela, dal mi můj šéf zcela neočekávaně rozkaz, který mně umožnil, jíti ke sv. přijímání. V kostele jsem pak nemohla než děkovati. Mé „Ano“ bylo odměněno. Žádný člověk nemohl by mně jakýmkoliv darem způsobiti takovou radost, jakou mně působí mé tajemství: „Můj Ježíši, miluji tě“ a „Pane, ty to víš!“ Tón můj kapitál, se kterým vystačím i v dobách nejhorších. Dříve jsem bývala ráda, jestliže jsem se na cestě setkala s jinými a mohla si s nimi pohovořiti. Nyní jdu raději sama a rozjímám. Nemohu říci, jak jsem šťastna.“

ANO, HLEDEJTE NEJPRVE KRÁLOVSTVÍ BO-
ŽÍHO...

IV BEZ DOMOVA

*„Nemaje domova, bloudil jsem cestou
ve hladu, v bídě a v nebezpečí,
u něho našel jsem ochranu jistou,
on mi dal pokrm, klid i přístřeší:
já přece zůstával nevděčný k němu“*

Jistý australský misionář vypravuje: „Již za svých studií pohlížel jsem na život velmi vážně. Mou neustálou snahou bylo zachovati si duši čistou. Pokládal jsem za věc cti, zůstati od jedněch exercicií ke druhým prost vědomých všedních hříchů. — Snad mi k tomu ten či onen blahopřeje. Avšak láskyplné Prozřetelnosti to nestačilo. Pán shlédl na mne útrpně, a protože viděl ve mně opravdovou touhu, vtiskl mně do rukou knihu, kterou jsem získal nevýslovně mnoho. Byla to Tissotova kniha „Vnitřní život“ Můj ideál o životě bez hříchu se

rozletěl do všech úhlů světa jako prach. Pak bylo mým ideálem státi se misionářem podle přání božského Mistra. I tu jsem chtěl dávat dobrý příklad; chtěl jsem se státi ctnostným za každou cenu. Chtěl jsem zachraňovati nesmrtelné duše, obracet pohany, obětovati všechno pro spásu duší. Nebylo to dobré? Podle mých dřívějších náhledů to bylo dobré, velmi dobré. Podle mého nynějšího náhledu bylo to vše nedokonalé. Nebylo v tom hříchu, ale samá nedokonalost. Své „Já“ jsem kladl na první místo, čest Boží teprve na druhé. Miloval jsem vlastně sebe víc než Boha, hledal jsem nejprve své štěstí, potom teprve Boží čest. —

A to i v cizích zemích, mezi cizími lidmi, kde jsem chtěl hledati jen Boha. —

Nyní jsem dospěl k zásadě: Sebe zapomínati! — Plním své stavovské povinnosti klidně a věrně, abych působil radost Ježíši.

A výsledek? V mé modlitbě není téměř roztržitostí (!!) Denní práce konám s větším klidem; nezdar mne téměř nevyruší, neboť hlavní úspěch (radost Božského Přítel) je zajištěn. Svého nepřítel, své „Já,“ vystrčil jsem za dveře. Táži se často Pána: „Čím ti způsobím větší radost, tím či oním?“ Pravý vnitřní, mystický život zmohutněl. Obcuji často s Bohem bez námahy, s láskou a radostí, ne-

rušen starostmi, bdím pouze nad vlastním „Já“. Snadno prohlédnu vyprahlost a podobné obtíže, usměji se a kráčím přes ně dále. Jde-li do tuhého, děkuji Bohu za jeho pomoc. Tak mi skýtá Ježíš domov, přístřeší, pokrm, odpočinek a bezpečnou ochranu.“

* * *

*„Nemaje domova, bloudil jsem cestou
ve hladu, v bídě a v nebezpečí;
U něho našel jsem ochranu jistou,
on mi dal pokrm, klid i přístřeší - -“*

Nepřekvapuje nás, že misionář mezi pohany usiloval o přátelství s Kristem a že ho dosáhl. Ale že podobnými cestami kráčí i prostý dělník, nad tím žasneme. A přece je tomu tak.

„Teprve za války počal jsem věnovati vnitřnímu životu více pozornosti. Četbou knih Dondersových a Klugových dostal jsem se na stezky ve výšinách. Dr. Klug píše v jedné ze svých knih: Kdo z nás, pozemských poutníků, necítí potřeby vystoupiti jako Mojžíš do výšin, do výšin duchovní samoty a rozmluvy s Bohem? — Jako by mně mluvil z duše; podle mého názoru měli by všichni lidé, snažící se o dokonalost, s ním úplně souhlasiti. —

Mně udělil Bůh zvláštní milost tím, že naplňuje mé srdce přemírou blaženosti, zvláště při některých příležitostech v kostele. Nepřičítám to svým zásluhám, jsem hříšník jako všichni. — V revolučních dnech 1918 zemřel můj nejstarší syn, sotva 18letý, v Holandsku, kde byl v koleji františkánů na studiích; chřipka sklátila do hrobu šest neb sedm studentů z téže koleje. Jak jsem se později od některých tamějších kněží dověděl, kráčel můj syn přímo za vytčeným cílem: stát se misionářem. Po jeho smrti odešel druhý syn do Holandska do téže koleje. Zemřelý nejstarší syn byl mi jaksi vzorem zbožnosti; vždyť bych se byl musel stydět sám před sebou. Věřím, že se za mne přimlouvá u nebeského Otce, jinak bych si neuměl vysvětliti svůj duchovní pokrok. Prosím Boha ustavičně o vytrvalost v dobrém až do konce, pak budu spokojen. Radosti, kterých požívám, nedal bych za všechny pozemské statky.“

Tak píše dělník z Kolína! Nalezl přístřeší, domov, odpočinek, radost a štěstí v přátelství s Ježíšem a s jeho církví.

Benson, anglický konvertita, považuje za zvlášť-

ní přednost a zároveň za velkou odpovědnost, že katolíci tolik vědí o Ježíši Kristu, a odůvodňuje to takto: Rozumové poznání osoby, vlastností a díla Bohočlověka je nekonečně vyšší moudrostí, než jakou skýtají všechny ostatní vědy dohromady. Znání Tvůrce je nepoměrně vznešenější než znání jeho tvory. — A přece je to břímě, neboť by se mohlo státi, že bychom pro nádheru tohoto vědění ztratili smysl pro cenu jeho jednotlivostí.

Poněvadž katolíci znají lépe tajemství víry, poněvadž patří na Ježíše Krista jako na svého Boha, Velekněze, obětního Beránka, Proroka a Krále, právě proto snadno zapomínají, že mu působí větší radost bydlet mezi syny lidskými nežli vládnouti Serafům, že zatím, co jeho velebnost ho zdržuje na trůně Otcově, jeho láska ho přivedla na pozemskou pouť, ABY MOHL SVÉ SLUŽEBNÍKY PROMĚNITI VE SVÉ PŘÁTELE. Zbožné duše nařikají někdy na svou osamělost na zemi. Modlí se, horlivě přijímají sv. svátosti, činí, co mohou, aby vyplnily přikázání víry, a přece se cítí osamělými, a to proto, že nemají nejmenšího pochopení pro vznešené vtělení Syna Božího, zvláště pro to, že Ježíš se chtěl státi naším přítelem.“

*„U něho našli vždy ochranu jistou,
on jim dal pokrm, klid a přístřeší:
a přece zůstávali nevděčni*

„Klanějí se Jcžíši jako Bohu, požívají ho ve sv. přijímání, umývají se v jeho drahocenné Krvi, očekávají onu chvíli, kdy ho uzří jako svého soudce, ale o nejvroucnějším proniknutí jeho bytosti a o skutečném spojení, jež jest podstatou božského přátelství, mají zkušenosti malé nebo žádné. Praví, že touží po někom, kdo by jim byl stále po boku, kdo by jim byl podoben, kdo by jim nejen v bolesti ulevil, ale mlčky trpěl s nimi, po někom, kdo by vystihl jejich nevyslovitelné myšlenky. Zdá se, že nechápou, že Ježíš Kristus chce jim býti vším tím, ŽE NEJVYŠŠÍ JEHO TOUHOU JEST, BÝTI VPUŠTĚN NEJEN NA TRŮN NAŠEHO SRDCE, NÝBRŽ DO NEJSKRYTĚJŠÍHO, NEJHLUBŠÍHO KOUTKU DUŠE, KDE JE ČLOVĚK NAPROSTO A DOCELA SÁM.

Jak je to pozoruhodné: Svět je veliký, daleký a krásný — vesmír teprve — a přece touží Ježíš býti s námi jako náš Přítel. Více touží po tom, aby byl vpuštěn do našich duší, než po našem klanění. KDO MU OTEVŘE A POSKYTNE MU PŘÍSTŘEŠÍ?

* * *

Na konci této kapitoly bych rád uvedl verše,
které mně i jiným v tichých chvílkách hýbaly srd-
cem a vykouzlily v duši pravou vnitřní radost:

Když on mně zůstane,
co by mně chybělo?
Když on mne miluje,
co by mne bolelo?

Jak moudře řídí svět!
Vyslovím-li pouze jméno jeho,
rozhoří se oheň srdce mého
a všechno září hned.

V PÁN NEMŮŽE

Posléze prosil mne se slzami:

„Pojď ke mně! Zůstaň již! Buď se mnou vždy!“

Někdo stojí venku a klepe. Nasloucháš... opět klepání. Nechceš pustiti hosta dovnitř. Klepe naléhavěji... Současně ozve se zvenčí prosebný hlas: „Otevřte, prosím!“ Marně! Ty sis vzal do hlavy, že nikoho nepustíš, tedy ani tohoto hosta ne... Ať klepe třeba tisíckrát — neotevřeš.

Nechováš se takto k Ježíši?

Chtěl by se u tebe ubytovat, působiti skrze tebe, právě skrze tebe! Chtěl by ti vnuknouti myšlenky vykupitelské, apoštolské, zájmy o říši Boží... Marně! Nepustíš ho dovnitř.

Chtěl by oživit tvé ruce, aby se staly takřka rukama vykupitelskýma, aby mohly konati dobré. Odmítáš. — Chtěl by tvýma nohama kráčet znova

po vykupitelských cestách, rozdělovat dobrodiní a konat dobré. — Ty se zdráháš. — Chtěl by se tvýma očima dívat do světa, ne aby rozněcoval žádostivost, nýbrž aby vydával svědectví o vnitřním životě. Ty však nechceš. — Chtěl by se v tobě takřka znova vtělit, celou tvou bytost proniknout, obnovit, posvětit, naplnit božskou silou a neumdlévající horlivostí. Ty ho však odbýváš jako Betlemští.

Nesmí do tvého domu. Klepe — avšak nadarmo. — Klepe naléhavěji — ty nedbáš . . . Chce dovnitř — ty mu bráníš.

*„Konečně prosil tě se slzami: Pojď ke mně!“
Zůstaň již! Buď se mnou vždy!*

Chtěl by dovnitř, ale nemůže a nesmí, dokud ty sám dobrovolně neotevřeš, neboť nechce tvou svobodnou vůli spoutávati a potlačovati, činiti jí násilí. Chtěl by vejíti, ale nesmí, a PROTO PRAVÍM: „PÁN NEMŮŽE.“

* * *

Mluví-li sv. Pavel o doplňování utrpení Kristova, smíme i my v katolickém smyslu mluvit s básníkem O VYKOUPENÍ VYKUPITELE, pokud totiž Spasitel STÁVÁ SE Spasitelem, Vykupitel Vyku-

pitelem pro jednotlivce a pro jednotlivé případy teprve tehdy, když ho věřící lidské srdce s touhou přijme.

Spasitel nemůže vykoupiti toho, kdo nechce.

A PROTOŽE MNOHO LIDÍ NECHCE, PROTO SPASITEL TAK BOLESTNĚ A HLASITĚ NAŘÍKÁ – A TO JE NEJSTRAŠNĚJŠÍ VE VYKUPITELSKÉM DRAMATU VELKÉHO PÁTKU.

A PROTOŽE TOLIK DUŠÍ NECHCE vyhověti touze Spasitelově po spojení, po vykoupení, jež se ustavičně obnovuje, protože duše NECHTĚJÍ KE STOLU PÁNĚ, NECHTĚJÍ BÝTI VYKOUPENY, proto pravím:

PÁN NEMŮŽE.

* * *

Kdo to chápe, nemůže se z planých důvodů vzdalovat od sv. přijímání. Kdo to chápe, splní nejvroucnější touhu Spasitelovu. Jak by nás měla myšlenka na dobrotu Ježíšovu roznítiti k obětavému eucharistickému životu!

* * *

Můžeme též říci: „Pán nemůže,“ když se duše nechce otevřítí milosti a hlasu Páně.

*„Těm, kdož mne přijmou,
dám moc státí se dítkami Božími.“
(Podle evangelia sv. Jana.)*

1. Když jsem šel onehdy kolem kostela, pomyslíl jsem si: „Musím navštívití Ježíše.“ A podivným způsobem se mi za to dostalo svátostného požehnání. — Slyšel jsem kázání o nejsv. Svátosti, které mne znovu nadchlo k víře v toto převedebné tajemství. — Zcela neočekávaně přišel jsem na mši sv., našel jsem dobrého, přísného zpovědníka, který mne upozornil na mé chyby. — Božím řízením se stalo, že jsem mohl zabrániti neštěstí v domě. Také mně hrozilo neštěstí, ale byl jsem ušetřen. — Podařilo se mně usmířiti zneprátelené duše a bylo mi dopráno zachrániti nezkušené děvče před největším neštěstím, před hříchem.“

Tak zní zpráva prosté duše, která lépe pochopila přátelství s Kristem než největší filosof, který píše tlusté knihy.

2. „Ježíš, můj Přítel, mne často navštěvuje. Miluji ho a dávám mu všechno, co mám. On mne také miluje. Mluví s ním vpravdě srdečně, dětinně, důvěrně. Upozornil mne na denní radosti a krásy našeho přátelství. Od té doby, co jsem pochopila tyto pozornosti, můj život zjasněl a zvládněl. Bez

tohoto pochopení denních pozorností byl by můj život otroctvím. To mi dodává odvahy, a tak doufám, že mne nic více neodloučí od Ježíše.“

* * *

„KDO POCHOPIL, ŽE PÁN NEMŮŽE? KDO USILUJE, ABY PÁN MOHL?“

Ohnivé duše, duše eucharistické chápou tuto bídu a snaží se pomoci.

Vzpomeňme slov Kristových: „Oheň jsem přišel pustit na zemi a co chci jiného, leč aby se zapálil.“ — Kdo se jednou setkal s těmito ohnivými dušemi, nikdy na to nezapomene. Spasitel chtěl, aby svítily a hřály. Ony mají svou vlastní mluvu, které budeme nyní naslouchati:

„VEČER PŘED PRVNÍM PÁTKEM. — Musila jsem vyhověti pozvání, které nebylo možno odmítnouti. A tak jsem opět viděla kousek světa. Nikoli toho světa, kterého rádi postrádáme, za jehož leskem a cetkami se skrývá pustá prázdnota nebo hřích. — Nikoli, míním onen svět, který si ještě zachoval své ideály. — Nahlédla jsem hluboko do duší, jejichž vnitřní život mně byl částečně znám; viděla jsem leccos krásného a vzác-

ného, ač to bylo jiné, docela jiné nežli to, co osvěcuje a zahřívá mou vlastní duši — co ji činí krásnou. — V mé duši tkvěl kříž, který na mne tak těžce doléhal, zvláště poslední dobou, že bych byla pod ním často klesla; viděla jsem trny, jež mne zranily, když jsem trhala růže. Na to jsem myslela okamžik — úsměvy života lákaly — a pocítila jsem, že má duše se chvěje ozvěnou. — Vždyť jsem kdysi po nich toužila tak vášnivě, jak vášnivě jsem se jich pak odřekla. — A leckdy se ještě chce v duši cosi bouřiti proti tomuto ustavičnému „veslování proti proudu,“ proti tomuto ustavičnému „zapírání života.“ — Cítila jsem ovšem tichou radost, že jediná ze svých družek smím míti v srdci tak nekonečný a tak svatý poklad, a duše častěji volala: „Ježíši!“ — Ale proč to mé srdce, to malé srdce, svírá tak často okovy mou duši? — Šla jsem domů rozervána. —

A ráno byl PRVNÍ PÁTEK. — Klečela jsem u nohou eucharistické Lásky. „Ježíši, Ty víš, že na slunce mé duše nesmí padnouti stín, Ty víš všechno, co trápí ubohé srdce. Ty víš, že jsem Ti radostně dala vše, všechno, co jsem jen mohla. — A nyní stojím před tebou v takové chudobě! Ó, ty znáš tíseň a všechny těžké boje této malé duše — vůle chtěla tak veliké věci! — Ty víš, o Ježíši, že

jsem musela, ano musela, již proto, že ve mně plane vášnivost, která nesnese polovičatosti, — která zná jen jednu cestu: buď všechno — anebo nic! Smiluj se, pomoz, aby chtění dozrálo ve skutek!“ Tak úpěla duše horoucími vzdechy před věčnou Láskou. — A Spasitel pohlédl na mne pln lásky: „Myslíš, že jsi velkodušnější než já?“ — Jediným slovem utišil bouři — rozvášněnou, malou duši — vždyť ji tak dobře zná! — Jen slovo, a utišila se, ztichla docela. — Byla jsem si vědoma, že nemám nyní slov . . . A přece jsem se modlila — modlila jsem se s žářem, nikdy nepocítěným. Zdálo se mi, že tato nemá modlitba beze slov musí strhnouti nebe do mé duše. A tak jsem šla ke sv. přijímání.

Jen jediný plamének hořel v duši: „Mám Tě ráda.“ A zachvátila ji taková touha, že se zdálo, že toho ubohé srdce nesnese. Nohy mně takřka vypovídaly službu pro vnitřní rozrušení, když jsem se blížila Spasiteli. A přece jsem nenacházela slov, ba ani slza nevytryskla z oka jako jindy, aby se uvolnilo přeplněnému srdci, v němž se ubytoval Pán. Okamžik se zdálo, jako by padal tajemný závoj, jako by malá duše mohla zcela pochopiti, co ji rozněcovalo. A v závratné rozkoši chtělo srdce obejmouti svého Boha; tu pocítilo opět svou mdlobu — a mlčelo. Tiše mluvil ke mně Pán: „Dítě,

víš, co je radost, štěstí, milost? — Tušíš, co přijde, až závoj padne . . . ? Co Bůh připravil těm, kteří ho milují . . . ? Toť díky tvého Spasitele.“ — Skryla jsem tvář na jeho hrudi. „Ježíš — Ježíš“ a zase „Jen Ježíš sám!“ jásala duše. A všechno se jevilo tak malé, shroutilo se v niveč — — věděla jsem, že nic na světě nemůže vyvážití této blaženosti.

Věděla jsem, že proti vší radosti a veškeré kráse — proti všemu bolu stojí JEDINÝ, veliký, nevýslovně veliký „JEŽÍŠ“.

„A víš také“, řekl mi dále Spasitel, „proč toto všechno, proč byl tvůj křížek leckdy tak těžký? — Protože by jinak tvé srdce nebylo sneslo blaha radosti, kterou já ti dávám“. — —

A prosila jsem opět tiše: „Ó, vezmi mne s sebou na Golgotu! Dej mi svůj kříž, svou korunu! Ty sám, ó Pane, mně postačíš“.

* * *

Z podobné duševní nálady vznikla básně Arnošta Trasolta, která je nejen básní, ale i modlitbou:

Pane, ó Pane!

Rozdrť, rozbij všechno štěstí mé,

zahal temnotou mých sluncí svit,
potop ostrovy mé v moře hlubině,
pohruž naději mou ve vln klid .
Nechť ztroskotají všechny lodi mé,
ať zemrou všichni, které miluji,
ať vydědí mne, zaprou právo mé,
nechť v hanbě životem tím putuji:
Dovol, bych z nicoty, z bídy a smrti
ruce své k Tobě, jen k Tobě směl spjati
o záchranu. .

Bože, můj Bože!

VI. JEHO JEMNOCIT

*„Dovol, ať povím ti, jaký je nyní:
Všecky mé potřeby ukáží plně.
Dává víc, nežli bych žádati směl.
Napřed již uhodne všecka má přání.
Prosí mne, více bych od něho chtěl“*

Dosud jsme mluvili a psali o lásce Spasitelově sice mnoho, ale příliš povšechně. Myslím, že bychom ji měli líčiti výstižněji. Jeho láska hledá sama, čím by nás oblažila. Jemně vycitňuje zájmy našich duší. V tom se jeví jeho jemnocit.

Spasitel projevuje vůči nám skutečně nadmíru jemné smýšlení.

Evangelia jsou provanuta duchem Ježíšovým, který si přeje dokázati nám svou jemnost, a tak naznačiti, že se máme též chovati k sobě navzájem jemně a k němu velkodušně. Konvertita Benson

píše: „V životě Ježíšově byly okamžiky, kdy Bůh, zahalený lidskou přirozeností, zaskvěl se ve slávě; okamžiky, v nichž i roucha, jimiž byl oděn, vzplála září jeho Božství; okamžiky božské síly, kdy Světlo světa otvíralo oči slepých opět světlu stvořenému, kdy uši, hluché pro pozemské zvuky, uslyšely božský hlas, kdy mrtví otevřeli své hrobky, aby popatřili na toho, který jim kdysi život dal, a nyní jim jej znova dává . . . A byly v jeho životě chvíle hrozné, kdy Bohočlověk byl pokoušen na poušti a kdy volal v děsivé opuštěnosti: „Proč jsi mne opustil?“ . . . Ale nejvíce nám mluví evangelia o jeho lidské přirozenosti a řekněme o jeho vznešené blahosklonnosti a dobrotě, o jeho lidské bytosti, která volala o přispění, která nejenže byla pokoušena jako my, nýbrž byla nám rovna ve všem. „Ježíš miloval Martu a její sestru Marii i Lazara“ (Jan, 2, 5.) „Ježíš pohleděl naň s láskou“. (Mark 10, 21.) Ale nebyla to pouze láska Boha, který miluje všechno, co stvořil; ukázal mu lásku ne pouze proto, že je tvorem Božím jako všechno ostatní, nýbrž proto, že viděl v jeho duši svaté ideály, jichž mohl dosáhnouti; BYLA TO LÁSKA, JAKOU MILUJEME SVÉHO NEJLEPŠÍHO PŘÍTELE A JAKOU ON MILUJE NÁS.

Takové projevy snad nejvíce učinily Ježíše lid-

stvu milým. Byly to chvíle, v nichž ukazoval, že je skutečně náš. Neboť až bude povýšen, nikoli ve slávě vítězného Božství, nýbrž na potupném dřevě hanby, potom nás přitáhne k sobě. Čteme o dílech jeho moci, žasneme a klaníme se. Ale když čteme o tom, jak znaven usedá u studně, zatím co učedníci shánějí pokrmy, jak sklíčen smrtelnou úzkostí, obrací se v zahradě s výčitkou k těm, od nichž očekává útěchy: „Což jste nemohli jediné hodiny bdíti se mnou?“; když se ještě jednou obrací a Jidáš, který ho na věky ztratil, nazývá posvátným jménem: „Příteli, nač jsi přišel?“, pak chápeme, co mu bylo dražší než chvalozpěvy andělů ve slávě nebeské. VĚTŠÍ CENU MĚLA DOBROTA, LÁSKA A SOUCIT, KTERÉ JSOU VÝSADOU PŘÁTELSTVÍ“

Lépe nemohl Benson vylíčiti jemnocit, dobrotu a laskavost našeho Pána.

* * *

„Všecky mé potřeby ukojil plně“

1. „Ježíš nám vždy přeje to nejlepší. Jak šťastni mohou býti lidé i v největším neštěstí, mají-li katolickou víru, zvláště teď, kdy se blíží vánoce. Předstoupíme před Ježíše ve svatostánku a všechno mu

řekneme. On pak vztáhne k nám svou svatou ruku a udělí nám pravého pokoje“.

2. „Po celé týdny skrýval se Ježíš mé duši. Stálo mne to mnoho hořkých bojů a často jsem volal: „Pane, i když nepocituji útěchy, učiním to z lásky, z čisté, hluboké lásky.“ Nyní jsem opět opravdu šťasten: tento týden směl jsem hodně trpěti a to vše mně poslala láska Ježíšova. Kéž bych mohl dobře pochopiti, jaká láska v tom, že smíme trpěti. Jak krásné je malé tajemství, toto obcování s Ježíšem, s ním samotným! Kéž by všechny duše pochopily, jakou radost možno nalézt v Ježíši! Prosil jsem Marii, svou nebeskou Matku, aby zbudovala v mém srdci stánek lásky pro svého milého Syna, mého Ježíše. Tam ho chci vždycky hledati a stále s ním obcovati — to bude mé štěstí. Ježíš je mým nebem na zemi. Jsem zcela spokojen a raduji se ze všeho, co Ježíš se mnou učiní. Chci ho prositi, aby ze mne vytvořil dětinnou, nenáročnou, upřímnou, poslušnou duši“.

3. Tato opravdová péče našeho velikého Přítele o všechny potřeby našeho srdce vysvítá též ze zajímavého deníku mladé, apoštolské duše:

„Při procitnutí malé tajemství, obětování sebe samé, hlavně vzhledem k oněm třem úmyslům, které mají míti všechny apoštolské duše na zřeteli. —

Ranní modlitba. — Při úklidu světnic neustálé díky Ježíši. — Požehnaný příchod eucharistického Boha do mého ubohého srdce. — Obcování mši svaté. — Jdu ke svým domácím povinnostem jako malá, šťastná Kristofora (nositelka Krista). Dopoledne, pokud práce dovolí, neustálý dík Ježíši! Nenechati si ujíti ani jediné příležitosti k malým obětem. — O 12. hodinách návštěva Spasitele, jenž je v našem kostele tak opuštěn. — Odpoledne časté spojování s Ježíšem. — Večer návrat domů. — Radost z pohledu na zapadající slunce, na vycházející hvězdy. — Pozdrav a dík Spasiteli přírodou. Obdiv velikosti, všemohoucnosti a moudrosti Boží. Úplná odevzdanost. — Večer duchovní četba, malé tajemství. — Modlitba za obrácení hříšníků a za kněží.“

Vskutku nádherný život v Bohu!

4. Kněží a vůdcové duší vědí, jak jemný je Ježíš k takovým prostým, dětinným duším. Jemný je i k těm, které se obrátily a svého dřívějšího hříšného života hluboce a srdečně litují jako Magdalena.

Jedna taková mladistvá Magdalena mne prosila, abych všude hlásal, jak k ní byl Ježíš jemný. Zapletla se do hrozných hříchů jako do trní a dobrý Ježíš ji z nich vyprostil. Hluboce dojata napsala do svého deníku:

„Ano, Ježíš je vskutku jemnocitný. Chápu, je-li laskav k lidem, kteří ho nikdy neurazili, ale že je nevýslovně milý k takové hříšnici, jakou jsem byla já, to je přespříliš. Něco takového dovede jedině Ježíš. Miluji ho nyní skutečně. Často se mi zdá, že musí mé srdce přetéci láskou. Tak vroucně jsem Spasitele od svého obrácení nemilovala jako nyní. Mé malé tajemství udržuje mne po celý den v jeho blízkosti . . . Jak jsem nevýslovně vděčna knězi, který mne zachránil! V posledních dnech jsem večer vždy poklekla a plakala, mnoho plakala . . . Ale byly to slzy nevýslovné vděčnosti ke Spasiteli i ke knězi, který mne zachránil.“

Mlčíme v úžase. Ano, vůči duším dobré vůle Ježíš zrovna plýtvá svou dobrotou.

„Dává víc, nežli bych žádati směl“

Otevřeme opět deník, známý z předcházejícího svazku, a čtěme záznamy z prosince r. 1921.

1. pros. Chtěla bych zakusiti hodně mnoho pokořování. Ó, miluji je tolik, a přece jsem stále tak pyšná. Hodně mnoho pokořování, abych se stala krásnou duší.

2. pros. Ach, dnes jsem byla tak slabá; způsobila

jaem svému Ježíši bolest . . . Kdy mu konečně připravím opravdovou radost ?

3. pros. Ježíš je stále se mnou, při všem zaměstnání, v každém jednání. Já sama bych nedokázala nic. Jaký klid je v důvěře a odevzdanosti !

4. pros. Netruchliti a neztráceti odvahy ! Ježíš se postará o všechno ; vždyť všechno je milou pozorností od něho.

5. pros. Stále více mlčeti ; více se přemáhati ve službách lásky bliženské. Milovati pokořování a vyhledávati je.

6. pros. Dnešní má podrážděnost byla milým pokynem Ježíšovým, abych i tuto chybu víc a více přemáhala, a stala se krásnou duší.

7. pros. Nestojím za nic. Bez Ježíše bych byla hříšná nic. Ježíš působí ve mně vše dobré a krásné, i ty malé úkony ctností.

8. pros. Jak snadno se projeví má slabost ! Je mi třeba mnohem více důvěry, slepé oddanosti a hluboké víry, abych se stala krásnou duší.

9. pros. Nemohu pochopiti, že mi Ježíš posílá tolik pozorností, zatím co já mu působím tak málo radostí

10. pros. Každé pokušení je milou pozorností od Pána, abych se mohla státi krásnou duší.

11. pros. Nenalézám nikde klidu, jedině v Ježíši.

12. pros. Tolik lásky! Ó, kéž bych mohla pochopiti, jak mne Ježíš miluje! Býti stále pokornější..

13. pros. Zdá se mi, že slyším Ježíše, jak ke mně mluví každým pokořením, každou bolestí: „Zůstaň mi věrna, zůstaň v mé lásce!“

14. pros. Bez utrpení nebyl by život krásný; je to milou pozorností od Pána, že mne bolest nikdy neopouští.

15. pros. Miluji velmi svého Ježíše, a přece je to příliš málo.

16. pros. Všechno — bolest i radost — pro mého Ježíše!

17. pros. Čím méně řeči, tím více klidu v duši, tím jsem Ježíši blíže.

18. pros. Jsem ochotna snášeti všechny těžkosti, ale jen se svým Ježíšem.

19. pros. Celou svoji budoucnost jsem vložila do rukou božské Prozřetelnosti.

20. pros. Bude snad třeba velikých obětí, leč nikdy nebudou tak těžké, abych je nemohla snést s pomocí Ježíšovou.

21. pros. Ježíš dokoná, co ve mně započal. Proto pryč se strachem a obavami před budoucností!

22. pros. Jsem tak slabá! Každé sebezapření a každá chyba, které se dopustím, je mi pokynem, abych se polepšila.

23. pros. Ježíš je mou jedinou radostí, mým štěstím a mým pokojem.

24. pros. Příchod Jezulátka nevyvolává v mé duši překypující radosti a vnitřního štěstí, v mém srdci je naprosté ticho . . .

25. pros. Ježíš splnil mé tajné přání. Jak jsem mu za to vděčna! Mé srdce vzplanulo novou láskou, Ježíš je tak nevýslovně pozorný, tak jemnocitný!

26. pros. Jediný Ježíši! Nikdo se nesmí postavit mezi mne a jeho!

27. pros. Chci odpočívati na Srdci Ježíšově pokud možno nejčastěji, abych se s ním stále více spojovala.

28. pros. Zůstatí dítětem v důvěrném obcování s Marií a Ježíšem a stávat se stále menší.

29. pros. Býti světlem Spasitelovým všude tam, kam mne Prozřetelnost Boží postaví. V jiných buditi touhu po lepším, vyšším životě.

30. pros. Jsem tak slabá, tak bídna, a přece tak šťastna a spokojena!

31. pros. Více lásky k Ježíši a k pokoře. Co mohu svému Spasiteli dáti, co mu nabídnouti dnes, v poslední večer tohoto roku? Nemám nic sama ze sebe, neboť při každém sebezáporu byl Ježíš se mnou . . . “

* * *

„Napřed již uhodne všecka má přání“

1. „Nedávno jsem četla Jørgensenovu knihu o skrytém životě („Pavla Reinhartová“). Jak tato duše bojovala, jak se modlila, obětovala a kála! Velmi mne to povzbudilo. Připadala jsem si tak zlá a nepatrná. Taková kající láska mne velmi dojala, neboť má láska k Ježíši je tak malá. Musela jsem mnoho plakati, protože mu za jeho nekonečnou lásku přináším tak málo lásky. Myslím však, že mne Ježíš i přes to miluje, neboť mi prokazuje pozornosti jednu za druhou, jako BY BYLO JEHO JEDINOU PRACÍ PLNITI MÁ SKRYTÁ PŘÁNÍ. I když se mnohé děje zdánlivě proti naší vůli, nic nevadí. Jakmile se odevzdáme, podrobíme, stane se vše, jak si přejeme. — Vzal nám našeho dobrého duchovního vůdce, ale ihned nám poslal jiného, rovněž dobrého. Musíme sice mnohého postrádati, ale současně nám dává tak štědré dary, že nemůžeme dosti děkovati. Nezasluhujeme toho, ale potřebujeme. — Překonala jsem již téměř všecko. Ježíš sám musí nám stačiti ke štěstí. To je nyní moje malé tajemství.“

2. „Smíme-li trpěti, můžeme to také považovati za vyplnění přání. Tomu ovšem mnozí nerozumějí nebo aspoň tomu nechtějí rozuměti. A přece je tomu tak.“

„Trpím mnoho, ale jsem při tom nevýslovně šťastna. Chci býti dokonalou obětí Ježíšovou a chci se státi krásnou, čistou duší. Trpím neustálou duchovní vyprahlostí. Občas mne pronásledují prudká pokušení proti sv. čistotě, proti lásce a víře. Často mi bývá tak hrozně, že si nevím rady, avšak dobrý duchovní vůdce pomáhá mně vše překonati. Neprosím o útěchu, nýbrž jen o to, abych mohla Boha zvelebovati a státi se krásnou, čistou duší. - Již dlouho jsem si přála dáti Ježíši něco zvláštního, ale nevěděla jsem co. Tu mi posledně navrhl duchovní vůdce, nechtěla-li bych se Ježíši nabídnouti v oběť zápalnou. Radostně jsem přisvědčila. Z toho vidím, že Ježíš uhodl mé přání a splnil je, jak mohl. — Důstojnosti, to je přece tak jemná pozornost Ježíšova!“

„Nedávno jsme jely na kole k přítelkyni. Na této cestě prokázal nám Ježíš tolik pozorností, že jsme nevycházely z údivu. V polovici cesty vypukla strašná bouře. Blesky se křížovaly, vítr zdvíhal tak velké spousty prachu, že jsme neviděly ani deset kroků před sebe. Mohlo nás snadno stihnouti nějaké neštěstí, neboť proti nám stále jezdili cyklisté. Ale Ježíš nás chránil. Má průvodkyně se tolik bála; já však neměla strachu a v srdci jsem obnovala slib oddanosti. Měla jsem takovou vnitřní

radost, že bych byla ráda umřela, kdyby to Pán dopustil. Konečně jsme dospěly cíle. Sotva jsme se octly pod ochrannou střechou, spustil se prudký lijavec, v němž bychom byly jistě promokly až na kůži. Leč ani kapky na nás nepadlo. A těch duchovních radostí, jež nás teprve tam očekávaly! Jak zářily její oči, jak jemná, ušlechtilá, ba vznešená byla celá její bytost, chování a řeč! Vyzařovalo z ní posvátné kouzlo, takže jsme mimoděk pocítovaly úctu před živým tabernaklem, kterým jest tato duše. — Ježíš uhodl všechna naše přání a splnil je. Děkovala jsem mu za to v modlitbě po celý týden.“

* * *

„Prostí mne, více bych od něho chtěl“

1. Jistý bohoslovec vyjádřil to následujícími slovy:

„Je jisté, že jsem dítkem Prozřetelnosti. Celou knihu bych mohl vyplnit zprávami o tom, jak mi Ježíš vycházel vstříc, často velmi nápadně. Kdybych mohl, jistotně bych to učinil. Chtěl bych volati do celého světa a do každého pochybujícího srdce, jak nekonečně dobrý je Spasitel ke všem, kteří se zcela oddají jeho otcovskému řízení. Od

svaté Terezie Ježíškovy jsem se naučil zcela se vrhnouti do náruče Boží a od té doby jsem tak šťasten jak nikdy před tím. Myslím, že není duše tak pochybující a malomyslné, jako byla moje. Ale Spasitel mne přímo překonal svou nekonečnou dobrotou a shovívavostí. Mnoho jsem již od něho dostal, mnoho jsem žádal, ale zdá se, jako by s tím nebyl spokojen, přeje si, abych žádal stále více. I smělé mohou býti mé požadavky, jen když ho velkodušně miluji. Smím — abych mluvil s Benignou Consolatou — býti lupičem jeho pokladů . To přece znamená mnoho. Přátelství s Ježíšem naplňuje mne nevýslovnou blažeností.“

* * *

2. Otevírám deník, psaný za našich dnů. Podobá se „Dějinám duše“, které i nevěřící chválí jako mistrné dílo psychologické a literární. My ovšem v těchto záznamech druhé Terezie Ježíškovy nalézáme se stanoviska náboženského daleko více. Hle, co vše jí vnuká „bláhovost“ její lásky:

„Včera se mně dostal do ruky misijní kalendář, což znova roznítilo mou touhu po misiích. Ó, jak jsem si toužebně přála, jíti k ubohým pohanům a vypravovati jim o lásce Ježíšově. Bohužel, není to

možné. Umínala jsem si spořiti co nejvíce; sobě opatřím jen to nejnútnejší, a až uspořím větší obnos, pošlu jej na misie. Také budu nyní večer pracovati místo do 9 hodin až do půl desáté, abych více vydělala.

Dnešního dne mně bylo přinést mnoho obětí. Dopoledne došel dopis od mého duchovního vůdce. Doufala jsem potají, že přijde až v úterý, ale Ježíš tak chtěl. Také dobře; obět je takto větší a trvá déle. Uschovala jsem dopis hluboko v přihrádce, abych nepodlehla pokušení, přečísti jej před 19. Poněvadž naše služka byla poněkud churava, zametla jsem sama kuchyni, abych tak napodobila sv. Alžbětu a způsobila radost Ježíši. Sotva jsem skončila, přišel otec a vybídl mne, abych s ním někam zajela. Ačkoliv jsem se již celé odpoledne těšila na růženec a černou hodinku u Ježíše, pomyslela jsem si, že mu bude milejší, pojedou-li s otcem a budu jej obveselovati. Je mi otce velmi líto: trápí se hrozně a je těžkomyslný. Já jsem při všem nevýslovně šťastna; připadá mi tak malicherné myslet na všechny ty pozemské starosti. A kdyby nás tento pán, ke kterému jsme jeli, měl připraviti o celý majetek, nemohla bych se proto trápiti — vždyť sv. Alžběta byla rovněž docela chudá. Modlím se denně za toho pána. Nemohu se jednoduše

na něho hněvati, neboť jest nástrojem, kterým nás Ježíš vzdělává ve škole utrpení. Říkám vždy: „Ježíši, odplat mu všechno zlé, jež nám působí, jen dobrem, učiň ho šťastným a dej mu mnoho milostí, aby přišel k tobě.“ Nemohu pochopiti, jak se může někdo zabývati světskými starostmi

Jen když se nedopouštíme hříchu, vše ostatní je lhostejno. Co je konečně tento život u porovnání s věčností? Nic. Proto myslím, že nemáme na nic jiného myslet a o nic jiného se snažiti, leč abychom se pokud možno nejvíce přiblížili Ježíši, abychom pak po celou věčnost mohli býti u něho. Není tomu tak?

Včera večer se mně něco přihodilo. Pojednou se vynořil v mé mysli obraz — jako se někdy vyba-
vují různé obrazy — jako by mi Ježíš podával velký kříž. Uchopila jsem kříž, políbila jej a vložila na svá ramena. Ó, jak miluji všechno, co je od Ježíše! Pocítila jsem pak v srdci takovou blaženost, že mně dlouho z duše nevymizela. Cítila jsem se tak vroucně spojena s Ježíšem a tak šťastna, že se mi noc nezdála pranic dlouhá.

Dnes jsem chtěla opět strávit svou černou hodinku u Ježíše, ale vtom byla služka odvolána z kuchyně, aby pomohla v prádelně. Pomyslela jsem si, že bude Ježíši milejší, pomohu-li v ku-

chyni, ale bylo mně to velmi těžké, neboť o půl šesté se již kostel zamykal. Abych se mohla ještě více umrtviti, zůstala jsem při práci v zimním plášti. — Má touha po Ježíši denně vzrůstá. Nemohu se vůbec dočkati, až k němu přijdu. Ze svého pokoje, ale jen s určitého místa, vidím na kostel. I ke stolu usedám tak, abych naň viděla. Dobře, že nebýváme blízko kostela, jinak bych tam byla pořád. Dopis leží již dva dni v přihrádce. Konečně jej smím otevřít.

Právě jsem přečetla radostnou zvěst. Nemohu vylíčiti svého štěstí . . Jak mám Ježíši poděkovati? Mohu ho jen milovati, milovati! Ó, chtěla bych, aby mé srdce shořelo láskou! Co mám učiniti, abych dokázala Ježíši svou lásku? Jak mu mám děkovati, že právě mne, tak ubohé stvoření, zahrnul tolikerymi milostmi? Proč PRÁVĚ JÁ JSEM TAK ŠTASTNA? Nebudu si tím lámati hlavu. Ježíši asi působí zvláštní radost, může-li plýtvati milostmi pro tak ubohého tvora, a ještě mne prosí, bych žádala více. Budu mu děkovati, že vyvolil právě mne, a prositi ho, aby se mnou zacházel jako se svou hračkou, s níž může činiti, co chce. — Jak bych mohla být na to pyšná, je mi hádankou. Všecko, co jsem a mám, je od Ježíše. Raduji se z toho, ale za své skutky nechci žádné odměny,

neboť kdyby mně Ježíš nepomáhal, nedokázala bych nic. Připadám si jako obraz, který maluje Ježíš. Obraz za to přece nemůže, jestliže malíř krásně maluje. Říkám často Ježíši, že nechci nic ani na nebi ani na zemi, jen jeho samého. Krásné koruny jsou pro ty, kteří si na světě shromáždili mnoho zásluh. Do nebe mne Ježíš musí pustiti, ale ne za odměnu, nýbrž proto, že bez něho nemohu žíti. — Když jsem dnes klečela před svatostánkem, napadlo mně pojednou, neobcuji-li s Ježíšem příliš volně. Nevím často ve své lásce, co činím. To vše mi vnuká mé přátelství s Ježíšem, takže mohu směle žádati ještě více. Pravda, malé dítky smějí takto s Ježíšem jednati? Ježíš ví, že nedovedu nic velkého, a malé oběti mně nestačí, bych mu dokázala svou lásku. Ach, mám ho tak ráda, tak nekonečně ráda! Kéž bych směla putovati světem a kázati lásku! Ježíš je tak osamocen ve svatostánku, říkám mu, aby ho přece prolomil a přišel ke mně.. Chci ho milovati za všechny, kteří ho nemilují. Ó lásko, jak sladká muka působíš! Ano, láska bolí... Často musím říkati: „Ježíši, již nemohu, ale dej mně lásku, ještě více lásky, na tom nezáleží, rozskočí-li se mi srdce, budu aspoň u tebe, stále u tebe. Pak tě budu milovati, jak bych tě milovat chtěla.

* * *

Každá myšlenka, která nepochází od Ježíše, se mi protiví. Nemohu již tak klidně spát jako dříve. Mé srdce je stále u Ježíše a tak je proniknuto jeho láskou, že jsem docela čilá a svěží. Jak dobrý je Ježíš! Ó, kéž bych ho mohla náležitě milovat! Nic mne už na zemi netěší . . . Největší mukou je mně jídlo. Všecko, i má nejmilejší jídla, se mi protiví . . . jím pouze z poslušnosti, protože si to přeje můj duchovní vůdce. Co mám činiti, abych dokázala Ježíši svou lásku? Jsem tak malá, tak bídná a slabá! Ježíš musí mít zvláštní radost ze svého nejslabšího dítěte, že mne tak vine ke svému Srdci . . . Kdy si mne vezme docela? Je se mnou spokojen? Nepřeje si více od své malé nevěsty? Budu prositi svého duchovního vůdce, aby mi to napsal; chci s radostí vykonati vše, všecko, oč mne požádá. Stvořil mne, abych ho milovala a jiné k lásce vedla; věřím, že to jest jediný cíl mého života. Ó, jak jsem ráda, že ho smím dnešní noci opět těšiti na hoře Olivetské. Budu se při tom modliti za všechny lidi, za kněží a misionáře, zvláště za ubohé pohany a za všechny duchovní vůdce, aby přivedli mnoho duší k Ježíši, k lásce. Jak jim závidím! Mohou zachrániti tolik duší . . . Chci jim pomáhati modlitbou, obětmi a láskou.

Tyto dni se naše služka popálila. Napadlo mi,

že bych mohla za ni umývat. Protože to však dělám velmi nerada, řekla jsem si, že ji nesmím tak hýčkat. Ale poněvadž mi to nedalo pokoje, tázala jsem se Ježíše: „Mám to učinit?“ A on řekl: „Ano.“ Samozřejmě jsem tak učinila a nelitovala jsem toho.

Znám jednu paní, která od smrti svého muže nechodí do kostela a svou dcerku posílá do protestantské školy. Smím ji pojmouti do svého záchranného díla? Myslím, že Ježíš nebude rozdělovati mých modliteb a obětí, nýbrž že dá každé duši všechno.

Ještě jednu prosbu mám. Poněvadž se nemůže uskutečniti mé přání býti knězem, napadlo mně, že bych mohla býti kněžím nápomocna tím, že bych každou sobotu po celý den obětovala všechny modlitby, utrpení a oběti za duše, které se toho dne zpovídají, aby byly přístupné slovům kněží. Volím právě sobotu, poněvadž tento den se nejvíce lidí zpovídá a že je pro mne ze všech dní nejobtížnější, protože je doma nejvíce práce. Před několika dny jsem obdržela peníze za své ruční práce. Chci za ně dát pokřtít pohanské dítě a darovat je Ježíškovi k vánocům. Co učiniti s ostatními penězi? Pro sebe jich nechci použít, protože byl každý steh pro Ježíše . . Dnes po prvé u nás jedlo chudé devítileté děvčátko.

Tento týden dělám služku. Právě přicházím od umývání. Protože naše služka je hodná a pilná, dala jsem jí osmidenní dovolenou. Výpomoc za ni jsem nezjedнала, protože se mi tak brzy nenaskytne příležitost náalelovati sv. Alžbětu.

Tyto dni jsem poznala: 1. CENU SAMOTY. V neděli jsem musela výkonati návštěvu v J... Namáhala jsem se velmi, abych neztratila Ježíše s mysli, ale nešlo to. Musela jsem mnoho mluvíti a celá má pozornost musela být obrácena k hovoru. Sebrala jsem se opět na duchu, avšak měla jsem obavu, aby to nezpozorovali. Jak jsem byla ráda, když jsme za dvě hodiny odjížděli domů! — 2. jsem poznala, že PŘÍLIŠNÝ CHVAT POŠKOZUJE SEBRANOST. Chtěla jsem kromě domácích prací konati ještě ruční práce a určila jsem si vždy, kolik musím udělati. Nejprve jsem přemýšlela, proč nemohu mysliti na Ježíše tak klidně jako jindy, a tu jsem poznala, že je tím viněn můj neklidný spěch. Předsevzala jsem si, že nebudu s prací tak kvapit, že budu pracovat pilně, využiji každé minuty, ale zůstanu při tom klidna, jako bych neměla nic jiného na práci. Chci také ráno dříve vstávat ne pouze pro práci, ale zejména proto, abych mohla přinést Ježíši obět, jelikož ráno nerada vstávám. Když jsem klečela večer před svatostánkem, přepadla mne najednou veliká

touha po utrpení. Odevzdala jsem se zcela Ježíši, aby se mnou činil, co chce. Řekla jsem mu: „Ježíši, dávám ti své tělo, jak tys je dal svým katanům.“

Vzpomínka na hořké utrpení mého Ježíše nejde mi s myslí. V trpkých chvílích skýtá mi útěchy, které nelze ani vypsati a které svět dáti nemůže.

Spojení s jeho utrpením a s jeho ochotou trpěti je to nejlepší, co můžeme činiti . . . Pletu nyní košíček z obětí pohodlnosti a plním jej rudými růžičkami — úkony lásky. Pak položím do něho pohanské dítě a dám to vše Ježíškovi o vánocích k narozeninám. Zdaž ho to potěší? Mám někdy strach, že bych mohla Ježíše zarmoutiti. Prosila jsem ho dnes, aby mně to znemožnil. Není-liž pravda, má-li matka maličké dítě, několik týdnů staré, a toto dítě ji uhodí svou malou ručkou do tváře, nermoutí se proto; zrovna tak prosím Ježíše, aby se nermoutil, jestliže ho jeho malé dítě z nerozumu uhodí; úmyslně tak jistě nečiním, to přece ví. Chtěla bych raději všechno vytrpět nežli urazit toho, jehož tak vroucně miluji.

Nedávno přišel otec domů a vypravoval, že známá slečna přijala sirotka za svého. Podotkl, že bychom mohli učiniti totéž. Od té doby jsme o tom nemluvili, avšak nemám pokoje. Dnes jsem byla

u sv. přijímání roztržita. Nemohla jsem se zbaviti myšlenky na sirotka, třebaž jsem v přípravě na sv. přijímání na to nemyslela. Vím, že takové dítě dá mnoho práce, že bych byla neustále vázána. Také se obávám, že utrpí má samota a má sebranost; pak mám strach, že bych mohla mít dítě příliš ráda, a tak by mé srdce nenáleželo celé Ježíši . . . A potom, co bych si počala s dítětem, až otce jednou nebude a Ježíš mne zavolá jinam? A zase s druhé strany myslím na slova Ježíšova: „Kdo přijme jedno z těchto maličkých, mne přijímá.“ Mne samu by tato malá bytost velmi obšťastnila, jen se obávám o svou sebranost. Prála bych si nějaké čtyř až pětileté dítě, abych mu již mohla vyprávěti o Ježíškovi . . . Vkládám rozhodnutí o tak důležité věci zcela do rukou svého duchovního vůdce. Vzdávám se zcela své vůle.

Ve vánoční době bude mé umrtvování záležeti v tom, že se zřeknu všech pamlsků, ale nenápadně. Když budeme míti na příklad po prvé dortu (o mých jmeninách), vezmu si jen nepatrný kousek. Po druhé ji nabídnu otci a začnu se zabývat něčím jiným. Když jsme byli oněhdy na návštěvě, předložili nám k čaji cukroví. Vzala jsem si nejmenší kousíček a tím jsem si hrála až do konce; podařilo se mně odvrátiti od sebe pozornost všech.

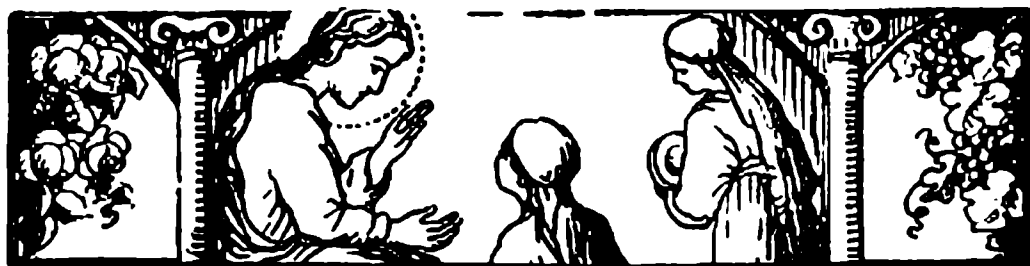
Má touha po Ježíši stále vzrůstá. Kdy mne při-

táhne zcela a úplně k sobě a vezme mi možnost ho urazit? . . Vím ovšem, že to může býti jediné po smrti, až budou zlomena pouta země. Avšak prositi o to smím již nyní, není-li pravda?

Často mi vytryskne ze srdce přání a modlitba: „Ó Ježíši, neodcházej ode mne! Nemohu bez tebe žíti, zemřela bych!“ Ó, JAK MILUJI JEŽÍŠE! Co mám činiti, abych Ježíše vždycky měla a mohla se s ním co nejvroucněji spojovati? Stvořil mne pro sebe a nemohu žíti bez něho. Řekla jsem mu dnes, aby mne pevně přitiskl ke svému Srdci, láskou roz-nícenému, aby tak mé srdce bylo stráveno láskou a bylo mrtvo pro tento svět.“

Přátelé! Četli jsme tyto zápisky s hořícím srdcem a podlehli dojmu, kterým na nás působí tato „Terezitka“ našich dnů. Tyto řádky ukázaly nám lépe než všechny teoretické výklady, co je přátelství s Ježíšem, jak jemně se na obou stranách projevuje a jak tato přátelská láska dovede býti až „DĚTINNOU BLÁHOVOSTÍ.“ Není třeba se za to styděti, neboť sv. Pavel potvrzuje, že tato bláhevost je posledním důsledkem nejvroucnějšího přátelství s Ježíšem.

Tak se od jemnocitného Spasitele naučíme jemnocitu i my.

VII. VÍŠ TO?

*„Předešlých nevděků zapomněl zcela,
bludných cest nikdy mi nepřipomíná“*

Divy slitování prokazuje Pán duším, které se právě celým srdcem vrátily k Bohu. Zasypává je dary své milosti. Jeho přátelství je takové, že jim nepřipomíná dřívějších hříchů a pošetilostí. Všichni, kteří se obrátili jako Magdalena, mohou to potvrditi. Mnohem více slzí jim vynutila myšlenka, že po takových hříších a po takové minulosti Ježíš je tak nevýslovně dobrý (také proto, že jim poslal dobrého kněze), nežli myšlenka, že páchali takové hříchy. Mocnější jsou tedy pohnutky lásky nežli bázně.

Co jsem četl v Srdci Páně, potvrdily mně duchovní poznámky Benigny Consolaty. Zaznamenává slovo Spasitelovo :

„Nevěřila bys, jak se raduji, mohu-li působiti jako Spasitel. Jest to mé největší potěšení. Nejkrásnější díla vykonám v duších, které jsem vysvobodil z největší bídy a z nejhlubšího bahna. Každý odpuštěný hřích stane se duši, dosud hříšné, zdrojem milosti, zůstávaje stálou pobídkou k pokoře.

Lidé příliš málo znají velkou Boží dobrotu, jeho milosrdenství a lásku ke tvorům. Soudí o Bohu podle tvorů, a přece je Bůh nekonečný, a proto i jeho láska je nekonečná. Jaká to pošetilost! Mohou Boha míti, mohou ho takřka využít, a nečiní toho . . . Proč? Protože neznají díla Boží. Já jsem nekonečný poklad, který můj Otec nabízí všem. Odmítají mne ti, které jsem stvořil, ale na věčnosti poznají, jak si tím škodili.

Neúnavně vyhledávám ubožáky, jen když vidím dobrou vůli. Kde je dobrá vůle, tam mohu pracovati. Moje láska chce právě tuto ubohost ztráviti, a čím ubožejší je duše, tím větší radost mi působí, když svou pokorou a zkroušeností dává mi větší možnost konati úkol vykupitelský. Avšak, Benigno, několika slovy chci zvláště zdůrazniti toto: Ať duše nikdy nemá strachu z Boha, neboť Bůh je stále ochoten býti k ní milosrdným, a největší radostí Srdce tvého Spasitele jest, přiváděti nebeskému Otci co nejvíce hříšníků. To jest má chlouba,

to jsou mé klenoty. Ó Benigno, jak miluji ubohé hříšníky! Slyš, nevěsto má, a piš! Chceš-li mne velmi potěšiti, věř v mou lásku; chceš-li mne více potěšiti, věř v ni ještě více; nejvíce mne potěšíš, bude-li tato tvoje víra v mou lásku bezmezná!

Celé tajemství svatosti je obsaženo ve dvou slovech: Nedůvěřuj a Důvěřuj!

Nedůvěřuj nikdy sobě samé, ale nespokoj se tím, nýbrž povznes se k důvěře ve svého Boha; neboť jsem-li dobrý ke všem, jsem dobrota sama k těm, kteří mně důvěřují. Důvěřivé duše jsou lupičkami mých milostí. Piš, že důvěřivá duše mně připravuje nepopsatelnou rozkoš.

Piš, Benigno, apoštolko mého milosrdenství, že si přeji, aby každý věděl, že jsem sama láska a že to působí mému srdci největší muka, pochybuje-li někdo o mé dobrotě. Mé srdce nejenže cítí s hříšníkem soustrast, nýbrž má tím větší radost, čím více může napravit, jen když se nesetkává se zlou vůlí... Ach, kdybys věděla, jak rád bych duši přetvořil, i kdyby byla plna bídy, jen kdyby nebránila mému působení. Lásce je třeba jen jednoho, aby jí totiž nebyl kladen odpor. Často nežádám od duše, již chci učiniti svatou, nic jiného, než aby mně ponechala volnou ruku... Nedokonalosti některé duše mně nejsou nemilé, dokud jich duše nemiluje;

budí ve mně jen soucit, NEBOŤ DUŠE VELMI MILUJI... Nedokonalosti musejí býti duši přičlemy žebříku, po nichž musí stoupati k Bohu, jimi nabývá pokory, důvěry a lásky. Skláním se k duši, která se pokořuje, a vyhledávám ji v její nicotě, abych se s ní spojil.“

Taková přátelská láska uvádí nás v úžas.

Všechna přátelství tohoto světa, přirovnána k této lásce, zdají se ledem.

Spasitel nečiní tvrdých výčitek ani těm duším, které dlouho, dlouho nechaly na sebe čekati, ale působí na ně veškerou silou své lásky, jakmile mu otevrou dveře svého srdce.

* * *

„Mých dřívějších pošetilostí a nemoudrých názorů mně nepřipomíná“

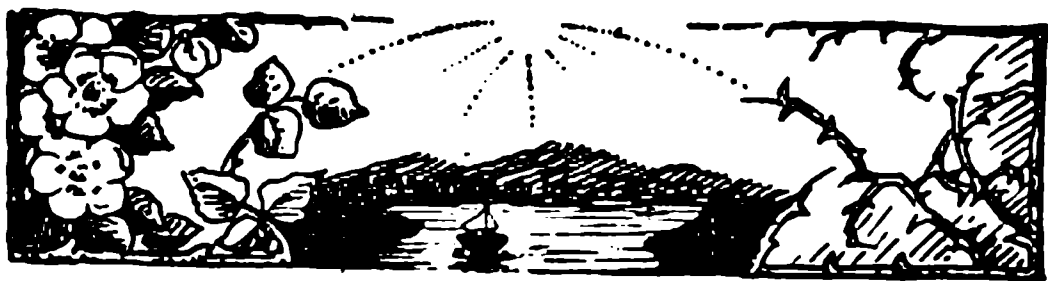
Litovala jsem dříve potají řeholnic a všech duší, které žijí v ústraní. Myslela jsem si: „Co mají ze svého života?“ Domnívala jsem se, že zbožnost vyžaduje, abychom měli stále utrápený obličej a oči dolů sklopené, smích a veselost že se naprosto vylučují. Soudila jsem, že tanec, flirt a sport je ze všeho na světě nejkrásnější. Všecko jsem také vyzkoušela: tanec, jízdu na kole, sáňkování, tělocvik,

plování . . . Nic mne však neuspokojilo, a nejméně už tak zvaná „lásky.“ Bylo to neustálé hledání, nikdy jsem nebyla plně uspokojena ani šťastna. To všecko bylo příliš málo pro mne. — Nyní je jinak. Nalezla jsem srdce, které hoří nesmírnou láskou. Nemohu již říci: „Dávám ti více než ty mně.“ Přijímám denně s uctivým obdivem a s hlubokou vděčností nesčetné důkazy lásky a stydím se za svůj dřívější nerozum a bláhovost. Častá otázka Ježíšova: „Miluješ mne také?“ není mně více obtížna. Mou odpovědí je prosba: „Můj Bože a Pane, dej, bych tě milovala celým srdcem!“ To je mé každodenní vzácné štěstí, štěstí vnitřního života.“

Tato obrácená duše jistě zná rozdíl mezi tím, co bylo kdysi a co je nyní.

* * *

Jistý kněz, později velmi horlivý, vypravoval často s hlubokým pohnutím o svém mládí. Z jeho slov vyzníval vždy tichý smutek. Kdyby mohl říci, že nebylo oněch roků lehkomyšlného života na gymnasiu a na universitě! Ale neoddával se zahálčivému smutku a nedal si vzít lásku k práci. Kněžské radosti v duchovní správě byly mu nejlepším důkazem, že mu Spasitel nepřipomíná jeho dřívější pošetilosti.

VIII. OPRAVDU VELIKÝ

*„Dovol, ať povím též, co o něm soudím:
V skutku je tak dobrým, jako je velkým“*

Nelze napsati tolik knih, aby obsáhly celou dobrotu a laskavost Ježíšovu. I tato malá knížka může jen naznačiti, co znamená přátelství s Pánem Ježíšem. Pravíme o svém Příteli, že je právě tak dobrý jako veliký.

Těší nás, máme-li vlivné a mocné přátele. Kdo má dokonce ministra svým přítelem, cítí se zvláště šťastným, protože mnoho od něho očekává. I když je tento velký pán hodně domýšlivý a jedná s lidmi spatra, jsou přece rádi, mají-li k němu přístup, jehož není každému přáno. Aspoň je vyslechně, a může-li, dá rozkaz. Což teprve, je-li takový vysoký úředník k lidem dobrotivý a sklonný a jedná s nimi, jako by mu byli rovni.

A tak dobrotivý a k lidem sklonný je Ježíš.

* * *

„Je právě tak dobrý, jako je veliký a mocný“

1. „Nedávno jsem slyšela na kázání: Náš dobrý Otec nebeský nás nosí na rukou. Jsme-li šťastni a bez křížů, nese nás na ruce pravé, trpíme-li bolesti a zkoušky, nese nás na ruce levé, abychom byli blíže jeho Srdci. — Po mém návratu je ke mně matka docela jiná. Nemusím již trpěti pro častější sv. přijímání. Ani otce se již nebojím. Jsem tak šťastna! Ježíš mne vskutku zahrnuje pozornostmi všeho druhu. Je právě tak dobrý jako veliký . . . Svět mne stále více odpuzuje, neboť vidím, že se nikdo opravdověji nestará o mé časné i věčné štěstí než Ježíš, jehož jsem si zvolila Přítelem.“

2. „Má dobrá přítelkyně musela nedávno na svatbu; i prosila mne snažně o modlitbu a její důvěra v Ježíše byla skvěle odměněna. Sama mně o tom vypravovala. Bylo jí, jako by ji nějaká neviditelná ruka vyvedla z taneční vřavy a ukázala na Ježíše.“

* * *

„Ježíš, náš Přítel, je vskutku tak dobrý jak veliký“

1. „Když uvažuji o přátelství s Ježíšem, vzplane mé srdce posvátným ohněm. Mám radost ze svého krásného a vznešeného cíle, který mně Ježíš malým tajemstvím jasně a zřetelně ukázal a sám naznačil. Neboť nyní mám dojem, jako bych stále, bez hledání viděla v sobě a vedle sebe Spasitele, a skoro bych řekla, že neurčuji nikdy já, co mám činiti, leč činím vše proto, že to Ježíš chce a jak on to chce. Ve všech okolnostech, a zvláště odporných, je mým heslem: „Já musím odumírat, a Ty, Ježíši, musíš ve mně žít.“ Tu se mé srdce naplní jakýmsi blahem, poněvadž si při tom vždy pomyslím: „Opět milá pozornost Spasitelova. Zase chce zmařiti mé „já“ a zdokonaliti ve mně svůj obraz. Jen mu nesmím překážeti, vždyť mne chce učiniti svatou...“ To působí mému srdci velikou radost, ačkoliv přirozenost tomu nechce často rozuměti. Z těchto myšlenek vylpne jako sama sebou prosba: „Ježíši, vezmi si mne celou v oběť! Ať nezůstane ve mně nic, co by nepatřilo Tobě!“ Tuto prosbu jsem si zvláště oblíbila od posledních vánoc, kdy jsem milému Ježíši položila do jesliček svůj slib: pohlížeti na všechno jako na jeho pozornost a odpláceti mu vděčnou láskou. A musím říci, že se mi až dosud daří přijímati

všechno od věčné Lásky a odpovídati zase láskou... Tehdy se mi zdálo, jako by mne Matka Boží vzala jako pěknou, bílou ovečku a položila ji Ježíškovi do jesliček, aby mu způsobila radost. A Ježíšek mne přijal radostně, jako ovečku, z nejčistších rukou své Matky... Tento obraz mně zůstal v duši a s ním usilovná snaha státi se skutečně takovou ovečkou, jednati jen z lásky — jemu pro radost — aby měl náhradu za ledová srdce...

* * *

Jak jsem ráda, že jsem se již před dvěma roky úplně obětovala Srdci Ježíšovu a nyní jsem mohla svou obět uskutečniti. Zvláště v posledním květnu jsem s hlubokou radostí pocítila, že má nebeská Matka je mi právě tak blízko jako Spasitel. Tak-řka nepozorovaně jsem se naučila čísti také z jejích očí. Současně vynoří se oba tyto obrazy před mým zrakem, jako by mně oba chtěly pověděti, co mám vykonati a jak to mám vykonati, aby byl oslaven jen Otec v nebesích; vždyť to bylo jediným cílem každého okamžiku života obou na zemi. A právě tohoto velikého ideálu chci dosáhnouti s pomocí milosti Spasitelovy a po boku nebeské Matky. Po-važuji za svůj jediný životní úkol každým okamži-

kem svého života oslavovati Boha Spasitele, aby každý můj skutek byl jeho chválou. A právě proto každý okamžik života, který je mně na zemi přán, považuji za důkaz nekonečné lásky Boží, poněvadž každým ho smím velebiti a milovati. Provádím to tak, že se důsledně snažím konati všechno, co On chce, jak to chce, podle jeho vnuknutí. A tak jsem si vlastně neustále vědoma spojení s nebeskými anděly, kteří podle vůle věčné Moudrosti stále zpívají „Svatý, svatý“. Tutéž píseň chvály smím i já zpívati Stvořiteli každou maličkostí, kterou v tomto smýšlení konám. Proto jest modlitba chvály mou oblíbenou modlitbou. Zdá se mi, že musím se již zde na zemi učití takovému životu, na jaký se těším v životě onom: po celou věčnost Boha milovati, chváliti, jen jeho oslavovati . . . Ovšem jsem ještě daleko od tohoto cíle, doufám však, že mne k němu přivede Ježíš, jenž ve mně žije a s jehož milostí pracuji.“

Zamysleme se: Jak krásné, veliké, hluboké myšlenky vložil Bůh do některých duší!

* * *

2. Vyslechněme, co vypravuje jistá nemocná, která po několik let trpěla tuberkulosou míchy a

půldruhého roku musela ležeti v téže poloze, ale byla pak sv. Terezií Ježíškovou uzdravena:

„Tělesně nedaří se mně zrovna dobře, za to tím větší štěstí cítím v duši, neboť čím více trpím, tím jsem Ježíši blíže. Dnes ráno přišel Ježíš ke mně ve sv. přijímání. Můžete si tedy představit, jak jsem právě dnes šťastna a vesela . . . Ó, jak dobrý je Bůh! Nežádá již ode mne činů, nikoli, má duše má mu býti Betanií, a zatím co venku ve světě tolik lidí Ježíše zapírá, jím pohrdá a jemu se posmívá, nalézá tichý příbytek v mém srdci.“

3. Ještě do jiné duše zasáhl Ježíš hodně hluboko. Zajímavé při tom je, jak přátelství s Kristem činí i lidské duše právě tak dobrými jako velikými.

Otvírám opět deník a čtu:

1. Dbáti každého přání Ježíšova.
2. Býti dnes věrna v umrtvování, a tak se vroucně spojovati s Ježíšem.

3. Stále na blízku Ježíše. Večer posvěcen velikou obětí.

4. Více sebranosti a umrtvování.

5. Den stráven ve spojení s Ježíšem; veliké milosti a osvětlení. — Chci býti silna, hrdinná a nikdy se nedám svést.

6. Den veliké radosti a plesu pro Ježíše i pro mne. Co nejvroucnější spojení s Ježíšem, a to obětí.

7. Příprava na svatý Hod vánoční: mnohými obětmi připravím Jezulátku v srdci měkkou postýlku. Má duše oplývá radostí, byla jsem věrna v maličkostech . . Pozbyla jsem trpělivosti — litovala jsem toho.

8. Klidný den. Vůle Ježíšova uznána v protivenstvích.

9. Den vnitřních bojů a pokušení.

10. I dnes ještě bouřливо; zdá se, že Ježíš je vzdálen . . .

11. Bouře se poněkud ztišila. Cítím se opět bezpečněji. Byla jsem trochu náladová . . Velká pozornost od Pána.

12. Opět Ježíši blíže.

13. Mnoho vnitřní útěchy a radosti.

14. Vroucnější obcování s Ježíšem. Velká pozornost od něho

15. Více se umrtvovati!

16. Ježíš mne odpoutává ode všeho. Žádá velkou obět — ale, Pane, buď vůle tvá!

17. Vnitřní boje — avšak Ježíš je blízko . .

18. Dokonalá odevzdanost; mnoho pozornosti od Pána.

19. Přemáhati se více při jídle! Dnes sv. zpo-

věd . . Zvláštní předsevzetí: poslušnost, umrtvování.

20. Překrásný sen! Vroucí obcování s Ježíšem . .
Ještě s větší umrtveností snášeti nepříjemné.

21. Mnoho pozorností od Pána . . Dnes ke mně
přivedl duši, které jsem musela poskytnouti útěchy
a lásky.

22. Více střelných modliteb!

23. Stále v blízkosti Ježíšově. Zvláště veliká
pozornost . . Směla jsem prokázati bližnímu služ-
bu lásky.

24. Dnes jsem byla netrpěliva, však hned jsem
toho želela . . Velká pozornost Ježíšova.

25. Ještě více umrtvovati chuť k jídlu!

26. Zůstatí klidna v nepříjemnostech. Více u-
mrtvování.

27. Den vnitřních utrpení a slz.

28. Cvičila jsem věrnost v malém.

29. Velká pozornost od Pána. Dnes mne uvedl
k jedné duši, od níž jsem se mohla mnohému na-
učiti. Vroucí obcování s Ježíšem.

30. Plnila jsem věrně předsevzatá cvičení.

* * *

Tak bychom mohli probrati deníky všech vel-

kých duší (pokud je ovšem píší) a našli bychom
vždy základní myšlenku:

JEŽÍŠ JE STŘEDEM.

Ale ani celá knihovna by nestačila vyčerpati
tuto myšlenku.

Deník každé vnitřní duše musí být vyznění ve
slova:

„ANO, JEŽÍŠ JE TAK DOBRÝ JAKO VELIKÝ.
BLAZE TOMU, KDO TO ZKUSIL.“

IX. JEHO LÁSKA

„Miluje pravdivě tak jako vřele“

O tom může mluvit jen ten, kdo má zkušenosti. Avšak láska Ježíšova je zároveň věcí tak jemnou, něžnou a posvátnou, že se rozpakuji prozrazovati taková blažená tajemství. Ale konečně tato knížka je psána jen pro duše vybrané a ty to smějící vědět, ty dovedou porozumět každému slovu a řeknou: „Ano, i mně se tak stalo.“ — Slyšme:

„Po několik týdnů prosila jsem Boha o milost obrácení pro svého muže — tu se jednoho dne stal právě opak toho, zač jsem z celého srdce tak vroucně prosila. Co jsem učinila ve své zaslepenosti? Podrážděna a roztrpčena jsem pravila: „Nebudu se již vůbec modlit, neboť má modlitba stejně nic nepomáhá.“ Ó, jak jsem byla bláhová, malicherná a netrpělivá, chtějíce Ježíši předpisovati cesty milosti!

A jak hluboce mne dobrý Ježíš zahanbil! Nepotrestal mne za nedůvěru v jeho všemohoucnost, nechal mne bez útěchy, jak bych byla zasloužila. Bylať jsem jako vzdorovité děcko, které zasloužilo prutem. Leč nikoli! Ježíš byl tak shovívavým, dobrotivým vychovatelem! Dal mně více, nekonečně více, než jsem žádala. Neočekávaně nastal rozhodný obrat, jenž netoliko velmi zlepšil naše postavení, nýbrž poskytl mému muži příležitosti vyváznouti z velikého nebezpečí duše, a tak upevniti povahu a pokročiti ve ctnosti. I mně tato milost přispěla k většímu pokroku, nežli kdyby mé modlitby byly bývaly hned vyslyšeny; neboť Pán mne ve svém jemnocitu tímto obratem nejen hluboce zahanbil, nýbrž odnaučil mne malichernému vymodlování a povznesl mne k lepší důvěře v Moudrost, která nás vede nejlepšimi cestami, a k naprosté odevzdanosti do jeho vůle. Od té doby již v modlitbách neprosím a nežebraám, nýbrž jen děkuji. Teď teprve se stalo pravdou mé malé tajemství: Pane, všechna se ti odevzdávám!“

* * *

„Miluje pravdivě tak jako vřele“

DECH BOŽÍ: „V mé duši se mnohdy děje cosi

zvláštního, zejména v ty dny, kdy jsem pilně cvičila malé tajemství. Zmocní se mne náhle, dokonce i když s někým mluvím, jakési tajemné pohnutí, při kterém mně vstoupí i slzy do očí. Nutí mne to utéci před lidmi a býti samotna se svým Bohem. Zdá se mi, jako by mne chtěl Ježíš k sobě přitáhnouti nevýslovně sladkou mocí. Chtěla bych umřítí a povznéstí se k Pánu, nemohu však, protože se duše od těla ještě neodlučuje. Je to jako když se v noci náhle zableskne: V okamžiku je kolem mne zase tma, bouře a chlad . . .

Tyto neobvyčejné zjevy se opakují již po delší dobu. Mám starost, zdali to není klam. Může taková vnitřní útěcha pocházeti i od zlého ducha? — Ze všech svých slabých sil chci pracovati s kněžími modlitbou a obětí, abych měla malý, maličký podíl na záchraně duší.“

KNĚŽSKÉ PŘÁTELSTVÍ: „Ve svém kněžském povolání dostal jsem již tolik důkazů přátelství Ježíšova, že žasnu. Proč ke mně přivádí často právě ty a ony hříšníky? Proč mi dává naléztí pravá slova, jimiž bych působil na tyto duše? Těch blažených hodin, když opět jeden hříšník, jedna hříšnice se vrací k nejsvětějšímu Srdci Páně! Jak je to nád-

* Když z nich duše čerpá klid a sílu, nemohou pocházeti od zlého ducha.

herné, moci lidem vypravovati o lásce Ježíšově, jež je právě tak vřelá jako pravdivá!“

DRAHOKAM: „V jedné družině těžce onemocněla starostka, takže se pochybovalo o jejím uzdravení. Její věrná přítelkyně byla hluboce zarmoucená. „Ježíši“, pravila, „nežádáš pouze část mého srdce, nýbrž chceš je celé. Neodpírám svého „Staň se“ a ještě ti při tom děkuji.“ Brzy nato zlepšil se stav nemocné, takže byla svým družkám navrácena. — Nedávno potkalo ji doma velké utrpení. V důvěrném rozhovoru prozradila přítelkyni, co se dalo v její duši. Tato jí pravila: „Jdi k Ježíši, On ti tak dobře rozumí!“ Zdálo se, že jí srdce pukne bolestí nad pokořením a pohrdáním, jehož se jí doma dostalo. Vrátila se zpět potěšena a posílena a bylo zase dobře. — Ano, Spasitel nás užívá za prostřednice své svaté lásky. Spokojuje se naší pozorností, protože ve své chudobě jiného nemáme. Máme v srdci jen dobrou vůli a vřelou touhu, způsobiti mu radost a stále více pociťujeme, že jeho láska je stejně vřelá jako upřímná a opravdová.“

* * *

„Po týdnech hořkého utrpení a slz prokázal mi Pán opět mnoho milých pozorností. Ježíš je dobrý

a jeho láska je právě tak vřelá jako pravdivá. Vodi mne stále ještě pouští, očišťuje mne ohněm a s jemným násilím zbavuje mne vždy více a více vlastního „já“. Je to těžký, tvrdý zápas a boj. Vnitřních utrpení přibývá, pokušení, hlavně proti víře a čistotě, dorážejí tak prudce, že se zdá, jako by jimi bylo mé nitro docela zpustošeno. Připadá mně, jako by kolem mne byli samí zlí duchové, kteří mne zamotávají do svých černých sítí a obklopují mne temnotou. Po takových prudkých pokušeních bývám obyčejně tak zmatena, jako bych se byla dopustila těch nejhroznějších hříchů. Nedovedu pak rozeznati, zda jsem pokušení přemohla, či v nich těžce pochybila. * Potom počíná nová bouře, v níž mne uklidňuje jediné myšlenka: „Ježíši, Ty znáš mé přání, Ty víš všechno, co se děje ve mně, víš také, jak toužím býti zcela čistá, zcela tvá“. Tato myšlenka mi opět vrátí klid. Ano, žádám si celým srdcem přiblížiti se k Ježíši, a proto mne bolí pouhá domněnka, že ho ztrácím a stále více se od něho vzdaluji. Vidím, že jsem bídnější, ubožejší a bezradnější než kdy jindy. Mám před sebou ještě dalekou cestu, než dojdou k cíli. Ježíš mně ukazuje stále zřetelněji, čím jsem bez jeho pomoci. Často

* V takovém případě je třeba jisté ruky duchovního vůdce, který jediným slovem utiší bouři.

si myslím, že má se mnou až příliš mnoho trpělivosti. Vždy znova říkám a slibuji: „Ježíši, chci, musím býti lepší, mé „já“ musí zemřít, ať to bolí sebe více“, avšak hned na to klopýtnu o kamének na cestě. Věřím však, že to Ježíš dopouští, protože mne miluje, a že mne miluje, věřím pevně, neboť by mne byl jinak dávno již od sebe zapudil a nebyl by mně prokázal tak neobyčejně veliké milosrdenství. I dnes ještě, a právě v největších bouřích, prokazuje mně nekonečně více lásky, neboť kdyby mne nedržel, musila bych podlehnouti. Důstojný pane, myslím, že mi Ježíš vložil do srdce touhu po utrpení, neboť mám-li několik dní méně utrpení, necítím se tak šťastna a přepadá mne skutečný hlad po utrpení. Ano, milovati a trpěti budiž mou jedinou radostí!

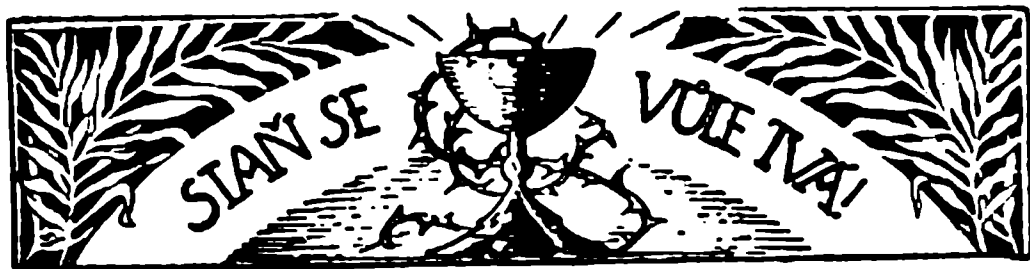
* * *

„Jeho láska je úchvatná“

„Je tomu asi rok, co jsem začala žít docela jiný život. Jsem nyní skoro nepřetržitě u Ježíše. Pociťuji jeho blízkost a pobudu spojení s ním, jen když musím mnoho mluvit, usilovně mysliti na práci nebo když se dopustím chyby. Prosím denně po sv. přijímání za to jediné, aby Ježíš stále u mne

zůstával. A cítím, že k tomu třeba dvou věcí: 1. hluboké sebranosti (co nejméně mluvit, zachováti klid, ničím zevnějším se nedati upoutati) a 2. naprosté odevzdanosti. Toho jsem dosud nedosáhla, ale směruje k tomu všechno mé snažení. Při svatém přijímání mne Ježíš často naplňuje hlubokou radostí. . . V říjnu jsme měli téměř každou neděli slavnou mši sv. před vystavenou Nejsv. Svátostí. Tu mne po každé blažeností přímo zahrnoval Musím doznati, že jeho láska je právě tak vřelá jako pravdivá. Přátelství s Ježíšem je zkrátka úchvatné.“

Kdo můžeš pochopiti, pochop!

X. PRÁVĚ TAK ŠTĚDRÝ JAKO VĚRNÝ

„Sliby své plní jak štědře, tak věrně“

V přátelství se předpokládá, že všechny sliby jsou míněny vážně a že je tu také vážná vůle je splniti. Věrní přátelé plní navzájem také sliby obtížné, vyžadující obětí. Jak by mohl Ježíš, Přítel nejvěrnější, nesplniti svých slibů? Vždyť svým přátelům neustále dokazuje, že je

právě tak štědrý jako věrný.

Nebyli bychom my všichni, zvláště kněží a řeholníci, v pravém slova smyslu blázni, kdybychom obětovali svůj život Ježíši Kristu a potom se dožili zklamání? Nikdo není tak bláhový, aby ztrávil celý život v oběti a odříkání a na konci musel do-

znati, že klamal sebe sama. Největší duchové církevních dějin dosvědčují, že nejednáme lehkověrně, důvěřující přátelství Ježíšovu.

Hle, jak dobrotivým ukázal se Ježíš k jisté misionářce: „Ve střední Africe bylo parné léto r. 1918. Tropické slunce nemilosrdně pražilo. Sestra Nivarda byla ve zvláštní náladě. Sama nevěděla, co je jí. Šla s dětmi pralesem a odbočila poněkud stranou na své zamilované místočko, kde usedla na vyvrácený strom jako na lavičku. Hustou korunou stromů neproniká ani jediný paprsek sluneční. Daleko široko neslyšeti lidského hlasu, jen ptáci šveholí a potůček bublá. I na divochy působí velebnost pralesa mohutným dojmem, takže jen zřídka tam slyšeti křik a smích. Takovému dojmu podlehlly i děti, které doprovázely sestru Nivardu. Ležely pohodlně v trávě, polohlasně se bavily a hleděly do vrcholků obrovských stromů. Sestra odpočívala déle než jindy. Obvyklá čtvrt hodinka již dávno uplynula. Nač myslí dnes tak dlouho?

Usednuvši k odpočinku, pustila uzdu svým myšlenkám. Jaký klid a mír v tomto tichém lese! A přece zuří světová válka! Doma má nemocnou

matičku. Churaví již několik roků a po celá dvě léta nemá o ní sestra žádných zpráv. Žije ještě, či zemřela? Proč se dnes její myšlenky stále vracejí k nemocné matce? Slzy vstoupily sestře do očí a šeptala. „Matičko, nejsi-li již mezi živými, jsi mi blíže než za živa, nyní aspoň víš, kam se tvé dítě zatoulalo.“

Pojednou sestra zvedla hlavu a poslouchala . . Zvláštní věc! Zdá se jí, že slyší z dálky znění zvonů. Tak neznějí žádné zvony v Africe! A přece je ten zvuk tak známý . . Ano, tak to znělo, když v její rodné vísce zvonili všemi zvony. Není to však hlahol radostný, nikoli, toť vážné zvuky hrany. Doprovázejí někoho ke hrobu . . . Koho asi? Matku? — Ano, tak tomu bude. Tak budou zvony znít, až ponesou matku ke hrobu. — Jako by viděla pohřební průvod . . . otce i sourozence ve smutku . . . Zvoní se dlouho, dokud není rakev v zemi. Zvony znějí v domově a zvoní i vzdálené dceři uprostřed pralesa. Dopisy podléhají přísné cenzuře, hlas zvonů však a láska mateřská nikoliv. — Sestra stále ještě naslouchá . . Slyší zcela zřetelně velký, těžký zvon svého domova, do jehož úderů vpadají dva menší. Ještě chvíli — pak nastává ticho — zvony dozněly. Matka odešla s tohoto světa . . . Horké slzy kanou sestře po lících. Z myšlenek a snění

vytrhla ji otázka dětí: „Proč pláčeš, sestřičko? Vstaň, musíme jít dále, jinak bys nezastihla děti ve škole!“ Rychle vstala a šla dále svou cestou. Dětem řekla, že myslila na nemocnou matku, o níž neví, žije-li ještě či snad již umřela. Byly dojaty, a proto šly dále téměř mlčky.

V její duši bylo plno smutku, a přece cítila útěchu a radost. Matka dotrpěla. Došla odměny u Boha za všechny bolesti a oběti. Bylo jí kdysi tak těžké, že její dcera bude misijní sestrou a že půjde tak daleko! Od té doby uplynulo již dvacet roků. Všechno minulo . . . i bolest matčina . . . Či snad bylo vše pouhý sen, klam smyslů?

Právě za rok dostala sestra Nivarda z domova dopis, v němž jí psali, že matka byla pochována 11. prosince 1918. Bylo to tedy pravda, slyšela znít hrana . . .

Jak dobrý a blahosklonný byl Pán, jaká pozornost k duši, která se mu zcela věnovala! Aby prosté misijní sestře oznámil smrt její staré matky, přenáší zvuk zvonů daleko přes rozbouřenou Evropu až do nitra temného dílu světa . . . Hle, záblesk božské lásky! Sta a tisíce takových darů lásky Boží zůstávají ukryty ve šťastných srdcích těch, kteří je přijali.

* * *

„Ježíš je věrný“

PROTĚŽ:

„Jak často slyšíme nešetrné, uštěpačné poznámky o tak zvaných starých pannách, dokonce i z úst osob duchovních. Zdá se, jako by úcta ke stavu panenskému úplně a nadobro poklesla. — Moji rodiče by byli velmi rádi, kdybych se provdala. Je mi 26 let, ale nemohu se k tomu odhodlat. Mé srdce náleží Ježíši. A mým nejkrásnějším ideálem je „Zcela čistá, zcela tvá!“ Ježíš je věrný a postará se o mne, i když budu kdysi starou pannou. Má důvěra je příliš veliká, než abych se mohla zklamati.“

Mnozí lidé, kteří žili celá léta ve hříších, modlili se pak jedině za to, aby zemřeli při plném vědomí, po delší nemoci, aby mohli své hříchy odkátí, a Ježíš je vyslyšel.

Mnozí opět si přáli zemřítí náhle, po dobré sv. zpovědi a jednoho dne ranila je mrtvice, když byli přijali sv. svátosti.

Nejsou to pozoruhodné případy, které nám dokazují, že Ježíš

VĚRNĚ PLNÍ ZVLÁŠTNÍ PŘÁNÍ JEDNOTLIVÝCH DUŠÍ?

* * *

Mnozí kněží zažili podivné případy, které upomínají na neočekávaná, zázračná obrácení, o nichž se mluví v životopise svatého faráře Vianneye.

Jistý mladý muž ležel v nemocnici na smrt nemocen. Všechny pokusy přiměti ho ke zpovědi selhaly. Domácí kněz konal se sestrami ošetřovatelkami novenu. Devátého dne dal si nemocný zavolat kněze a vyzpovídal se. Jeho sestra, zvláštní miláček Spasitele, vyprosila si za všechny své oběti jedno jediné, totiž obrácení svého bratra.

Ježíš věrně vyplnil její přání.

Jistý gymnasista přišel na scestí. Měl však přítele, který se za něho modlil, a ne nadarmo. Dobrá kniha ho obrátila.

Jeden kněz byl v největším nebezpečí hříchu. Některé jeho bývalé duchovní dítky spojily se v modlitbách, aby ho zachránily. Čekaly s největší důvěrou, že je Ježíš vyslyší.

A On vyslyšel

Jeden řeholní kandidát trpěl nejprudšími pokušeními zanechatí veškerého snažení a kajícínosti. „Nejsi-li blázen“, říkal si, „ty se všeho zříkáš a druzí — tvoji bývalí přátelé — užívají.“ Pokušení rostla den ze dne, takže jeho duchovní vůdce se oň obával. Jednalo se nejen o řeholní povolání, ale dokonce i o jeho víru. V této tísní připomenul onen

kandidát Ježíši, že přece nemůže pro lásku svého Srdce dopustiti, aby zlý nepřítel zvítězil, vždyť před svým vstupem do kláštera přinesl velkou oběť, aby si vyprosil milost vytrvalosti. Sotva to Pánu připomenul, pokušení zmizelo.

Ježíš byl věrný

* * *

Uvádím zde stručný životopis, v němž chci objasniti problém: Cesty lidské a řízení Boží.

„Ať žije Ježíš“,

napsala mladá duše na první stránku svého deníku. Netušila, co přinese budoucnost. A bylo to dobře. Přes všechna zklamání ukázal se Ježíš i v tomto případě věrný v plnění přání a tužeb. Jenže tato přání poněkud pozměnil.

„Mládí prožila jsem v otcovském domě mezi sedmi sourozenci, z nichž jsem byla třetí. Chodila jsem do klášterní školy St. Maria a učila jsem se s velikou radostí všemu potřebnému pro život. Bůh mně udělil veliké nadání. V hodinách náboženských, zejména z biblické dějeprawy, získávala jsem hlubší poznání bytosti a jsoucnosti Boží. A dosud dovedu chápati jemné řízení Božské Prozřetelnosti.

V osudech vyvoleného národa, v proroctvích a

předpovědech o Mesiáši, v poslání Syna božího poznávala má dětská mysl velikou lásku a dobrotu, kterou Bůh povždy lidstvu prokazoval. Mnoho jsem o tom přemýšlela a vystříhala jsem se, jak jen bylo možno, uraziti Boha hříchem.

Přiblížil se den prvního sv. přijímání. S velikou touhou očekávala jsem chvíli milosti. Osmého dubna přišel Ježíš po prvé do mého malého srdce a tu jsem se mu odevzdala na vždycky. — Chci býti nevěstou dobrého Spasitele, Jeho samého milovati až do smrti, na věky . . . Cítila jsem, že Pán přijal mou ubohou lásku. Často jsem se tázala sebe samé: „Jak je možno, že Pán miluje a k sobě volá dítě, podrobené tolika chybám“, jak jsem zřetelně poznávala ve svém nitru. Žila jsem v nejvroucnějším, důvěrném obcování s Ježíšem, u vědomí jeho přítomnosti, ale také žádná chyba nezůstala nepokárána. Po každém mém poklesku, jako by se Pán byl ode mne odvrátil. Teprve po veliké lítosti a modlitbě cítila jsem zas jeho přítomnost. Dopustila-li jsem se chyby, slyšela jsem v nitru varovný hlas, který mne mírně, někdy i přísně napomínal. Bylo mi hrozně, kdykoli jsem Pána urazila.

Proti citlivosti, svévoli a vrozené popudlivosti bojovala jsem již od dětství. Stačil nestřežený okamžik, malicherná příčina, a již jsem byla poražena.

Leč nyní zpět k době prvního sv. přijímání! Musila jsem mnoho přemýšleti o slovech Páně: „S toužebností jsem žádal tohoto beránka jísti s vámi“ V mém srdci hořela tak velká touha po sv. přijímání, že jsem to sotva mohla vydržeti. Podle tehdejšího zvyku na venkově nemohla jsem přistupovati častěji, abych se tím nestala nápadnou. A moje matka nerada viděla takové úkony zbožnosti, které se jí zdály přepjaté. V tomto ohledu mně bylo mnoho trpěti. Myšlenky dlely neustále u Ježíše v nejsvětější Svátosti. Když jsem musela pomáhat na poli, rozjímal jsem o jeho samotě a opuštěnosti. Tu jsem s velkou vroucností pozdravovala Ježíše ve svatostáncích kostelů, jejichž věže jsem viděla na obzoru.

Vypravovala jsem o tom své učitelce, velmi dobré řeholnici. Dobrá ta duše dala mně svůj klíč od kostelních dveří; položila jej vždy na určité místo, odkudž jsem si jej večer směla vzít a pak opět přinést zpět. Byla jsem velmi šťastna. Bylo mi dopřáno klaněti se Ježíši potají v noci. Často mne doprovázely dvě mé přítelkyně. Ať byla zima sebe větší, nám bylo u svatostánku teplo, ba horko. Modlily jsme se polohlasem střídavě, docela prostě, jak nám to přišlo na mysl. (Obě mé přítelkyně vstoupily do kláštera a jsou z nich dobré řeholnice.)

Šestinedělní pobožnost k sv. Aloisiu mně poskytl štěstí častějšího sv. přijímání, a tím byla má láska k panenství ještě více upevněna. Téhož roku jsem přijala svátost sv. biřmování. Má duše byla vyzbrojena k boji, upevněna ve víře, v naději a v lásce. — — Léta plynula. Konala jsem domácí práce a navštěvovala školu ručních prací v místním klášteře. V mém srdci vzrůstala vždy větší touha po životě řeholním. Jak jsem ale měla přednésti tuto prosbu své matce, která neměla pro takový život pochopení, ačkoli byla jinak dobrou křesťankou?*

Konečně jsem se odvážila. Jak jsem předvídala, byla má prosba odmítnuta; mám prý to pustit z hlavy. Celý rok jsem nesla tento kříž tiše, doufajíc pevně, že kdysi přece obdržím dovolení. Když mi bylo 20 roků, odvážila jsem se prositi znova. Dovolili mně přihlásiti se k milosrdným sestrám ve W Musela jsem se podrobiti lékařské prohlídce jako jiné postulanky; lékař se vyslovil o mém zdravotním stavu nepříznivě. Měla jsem se přihlásiti až za dva roky. Tu se přihodilo něco zvláštního: Procházela jsem se klášterní zahradou s jednou novic-kou z mého rodiště, a tu jsem slyšela jasně a zřetelně hlas, který mně pravil: „Sem nepatříš.“ Tři-

* Jak často se, bohužel, setkáváme s tímto zjevem!

krát jsem slyšela tento hlas. Nemluvila jsem o tom; nemohla jsem do kláštera, protože se mé zdraví nelepšilo, doufala jsem ale, že vstoupím později, a myslila jsem si: „Čas je nejlepším rádcem.“

Brzy nato vypukla v našem městečku zlá epidemie. Mnoho lidí zemřelo. I moje matka podlehlá strašné nemoci a zemřela na tyfus 3. prosince po šestinedělném bolestném utrpení. Náš zármutek byl veliký a ztráta nenahraditelná.

Ale přišly věci ještě horší. V několika dnech byl náš dům proměněn v nemocnici. Čtyři z mých sourozenců onemocněli rovněž tyfem. Čtvrt roku jsem je sama ošetřovala; ačkoliv slabá a churavá, přece jsem se nenakazila. Dobrý Bůh mne ochránil. Jinak by byla celá nemocná rodina odkázána na cizí pomoc. Dnes vidím ve všem pozornost Spasitelovu. Dlouhou dobu zápasili moji sourozenci se smrtí, ale přece se zotavili. Utrpení těchto dní se nedá slovy vylicíti. Neměli jsme pečlivé a milující matky, ošetřování těžce nemocných, ležících v ustavičném hlouznění a horečce, jakož i vedení celé domácnosti spočívalo na mně a na mém otci.

Po čase, když nemoc pominula a vlády v domě se ujala nová hospodyně, vstoupila jsem do služby. Páni byli ke mně velmi uznalí a neukládali mi těžkých prací, které by byly přesahovaly mé síly.

Pracovala jsem k jejich úplné spokojenosti až do července 1918, tedy skoro 11 let. Mé zdraví bylo stále tak slabé, že jsem nemohla dosíci svého cíle, ačkoli jsem se nevzdala naděje. Lékař mi doporučoval důkladnou zotavenou. Opustivši službu, skutečně jsem si jí dopřála od července do září, abych konečně mohla dosáhnouti povolání, k němuž mne to táhlo přes všechny překážky.

Musím se ještě vrátiti ke své službě. Jednou jsem se modlila velmi vroucně před obrazem Neposkvrněné v karmelitském kostele ve Würzburgu: „Má milá Matičko, přiveď mne brzy do kláštera! Nemohu žíti ve světě, touha mne stravuje“. Tu zaznělo to z obrazu vyčítavě, že jsem byla celá ohromená: „Pečuj o své sourozence!“ Ach, jak mám o ně pečovati, myslila jsem si, nemám přece ve službě času. Mám se snad zase vrátit domů? Macecha mně byla protivná. Bylo mně líto, že jsem se nemohla starati o své tři mladší sourozence. Otec si sice nepřál, abych odešla z otcovského domu, ale zato macecha . Brzy jsem dostala zprávu, která mně vysvětlila smysl oněch slov. V otcovském domě zůstali ze sourozenců pouze tři nejmladší.

Nejstarší bratr byl již dávno ženat, druhý byl na vojně, jedna ze sester ve W . Jednalo se tedy jen o tři nejmladší. Na nátlak blízké příbuzné naší

druhé matky byla má sestřička Marie, sotva škole odrostlá, dána do služby do jedné protestantské rodiny. Tato zpráva mne tlačila jako múra. Má sestřička byla hezoučká jak obrázek. Jak rychle mohla upadnouti v osidla! S velkým úsilím a po vřelých modlitbách (rodina se proti tomu vzpírala všemi prostředky) dostaly jsme dítě zpět ke druhé sestře a potom do dobré rodiny, kde se stala vzorem mariánského dítky. Byla několikrát veřejně vyznamenána za obětavé služby, které prokazovala nemocným; bohužel, stala se obětí svého povolání a byla nám vyrvána v 35. roce svého věku. Jak jsem ráda, že zemřela v přátelství s Ježíšem!

Nyní se musím vrátiti zase mnoho roků zpět k nejmladší sestřičce. Poněvadž byl otec zaměstnán službou a matka se málo starala o dítě, dožili jsme se v jejím čtrnáctém roce mnohých nepříjemností vinou starého svůdce. Nelze vůbec vypsati, co jsem tehdy vytrpěla pro svou malou sestřičku, co jsem se za ni namodlila. Poslaly jsme ji na vzdělání do W ., kde pojala úmysl vstoupiti do kláštera v M. . . Postaraly jsme se o její výbavu a já jsem ji dovedla do M. . ., při čemž jsem vykonala pouť k Matce Boží v A. . . Sestra byla zachráněna a já jsem plesala. — Ještě dodnes pracuje naše drahá sestra v onom klášteře mnoho pro blaho duší, které ve

svém mládí poklesly nebo špatnou výchovou byly předčasně zkaženy.

Mé zdraví se zlepšilo, sourozenci byli zaopatřeni, pomýšlela jsem tedy vážně na svůj cíl. Prosila jsem vroucně Boha a Pannu Marii, abych byla přijata v kláštere benediktinek ve W Veliká byla má radost, když jsem byla zařazena jako postulanka mezi kúrové sestry. Jak nádherné je ofícium v řádě benediktinek a jak hluboký význam má věčné klání, jímž se každá sestra v duchu zakladatelky řádu obětuje Pánu v Nejsv. Svátosti jako smírná a zápalná oběť za hříchy světa.

Tyto vznešené ideály zcela naplnily mou duši. Byla jsem šťastna ve svém povolání, k němuž jsem již od mládí cítila náklonnost. Veliká přísnost v postulátě, která mne stála mnoho tichých obětí, mne příliš nelekala, neboť jsem viděla, že i slabé sestry vynikaly obětavostí. „S milostí Boží také to dokážeš, i když se ti to zdá těžké“ — myslila jsem si. Po 7 měsících postulátu obdržela jsem posvátné roucho, právě na první pátek . . . Obětovala jsem se zcela Pánu za hříšníky, chtěíc žít jako nevěsta Nejsv. Svátosti v chudobě, čistotě a poslušnosti. Prosila jsem Pána o tuto milost, dobře znajíc svou nehodnost. Tohoto dne slyšela jsem neustále ve svém nitru hlas, napomínající mne: „Modli se za

hříšníky,“ což jsem také učinila zvláště při mši sv., abych uposlechla vnitřního vnuknutí. — Často jsem byla puzena modliti se za kněží. Proto jsem si ustanovila, že vždy jeden den v týdnu, a to v úterý budu za ně ke cti sv. Antonína obětovati mši sv. a sv. přijímání, což činím až do dneška.

Po obláčce nastaly větší boje — vedení v noviciátě bylo velmi přísné. Z dopuštění Božího šlo to ráz na ráz — konečně jsem již nemohla snést obtíží klášterního života.

O velikosti této oběti, jakož i o tom, co Bůh dopustil, abych se musila vzdáti velikého štěstí své duše a svého povolání, — o tom je lépe mlčeti. — Bylo to řízení Boží. Již několik měsíců před tím jsem pozorovala, že představení o mém povolání pochybují. I pravila jsem Ježíši jednou po sv. přijímání, bylo to také na první pátek: „Přisahám Ti věrnost v chudobě, čistotě a poslušnosti. I klausuru chci zachovávat.“ Při těchto slovech ucítla jsem prudké vnitřní pohnutí a uslyšela ve svém nitru hlas: „Jak to chceš zachovávat, když musíš zase zpět do světa?“ — Rozmýšlela jsem okamžik a řekla: „I potom chci zůstat věrna v chudobě, čistotě a poslušnosti — klausuru chci zachovávat podle možnosti.“ Cítla jsem zřetelně ve své duši, že Pán přijal toto přalíbení. — V mém srdci byla

naděje, že svět a život v něm nebude navždy mým údělem.

28. ledna, za prvních nešpor před svátkem sv. Františka Saleského, musila jsem opustiti klášter. Den před tím na počátku nočního oficia jsem zaslechla hlas Ježíšův: „Dcero, musíš se odevzdati, Bůh to tak chce — řekni „Ano.“ Řekla jsem „Ano“ a prosila jsem: „Ó Pane, ponech mne zde, nemohu žíti ve světě.“ Opět pravil hlas: „Musíš se odevzdati.“ Prosila jsem znova úpěnlivě o milost, abych nemusela odejíti z kláštera. Představila jsem si bolestnou ztrátu posvátných hodiněk, které jsem se tak ráda modlila. Všecko, co mi bylo svaté a drahé, měla jsem zase ztratiti — k tomu hanba a výsměch mých sourozenců — to vše jsem viděla před sebou jako příšeru a prosila jsem ještě snažněji: „Ó, ponech mne zde!“ Avšak v odpověď opět zaznělo: „Musíš se odevzdati.“ Po třetí jsem pak řekla: „Ano, Pane, chci se odevzdati. Všechno bol a každý kříž, který nyní na mne sešleš, chci snášeti, protože Ty tak chceš, jen nevzdaluj ode mne svou milost a sílu.“

Kdo tehdy ke mně mluvil oním hlasem, zda můj Anděl Strážný či Spasitel sám, nevím. Tato noc byla nejtěžší v mém životě. Více netřeba mluvit... Možno ji srovnati s tajemstvím Getsemany. — Od

dětství jsem si navykla rozjímati vždy ve čtvrtek o smrtelné úzkosti Páně — bylo to snad proto, abych obstála v této noci?

Vrátila jsem se k sestře do W. . zlomena na těle i na duchu a musila jsem na několik dní uleh-
nouti. Tato osudná rána podryla mé zdraví, však důvěra v Boha mně zůstala. Dívala jsem se na vše, co se stalo se mnou, jako na skrytý dopis Boží. Ale hádanku rozluštití se mi nepodařilo. Ano, byl to jistě dar lásky Boží. Musím se ještě zmíniti o pozornosti Spasitelově, které se mně dostalo jednou při rozjímáním. Zaslechla jsem hlas: „Dcero, tvá důvěra ve mne bude podrobena těžké zkoušce!“ — Jiného napomenutí se mi dostalo při posledním Salve Regina. Velmi ráda jsem zpívala tyto chvály Matky Boží — a nyní jsem je slyšela naposled. Tu se mně zdálo, že se mi srdce rozskočí bolestí a žalem. Leč vnitřní hlas mně pravil: „Vytrvej, vytrvej a zůstaň věrna!“ Současně se rozproudila nová síla v mých údech (zřetelně jsem to cítila) — bez ní byla bych jistě podlehla.

Jakmile jsem nabyla duševního klidu, vypsala jsem svůj osud svému dřívějšímu duchovnímu vůdci, který mne vedl před vstupem do kláštera. Budiž chválena Boží Prozřetelnost, která mne uvedla k tomuto knězi. Ještě před vstupem do kláštera měla

jsem po 8 let výtečného zpovědníka. Vedl mne ke zbožnosti, k dennímu sv. přijímání, které nebylo ještě tehdy tak všeobecné jako dnes. Ale pro svůj vysoký věk nemohl déle zastávat svého úřadu, musela jsem tedy s těžkým srdcem vyhledat nového duchovního vůdce. Vzala jsem útočiště k modlitbě. Jednoho nedělního odpoledne jsem byla na kázání. Kazatel velebil s vroucí láskou Marii, Matku Boží, která mu v těžké tísní přispěla na pomoc, a proto, pravil, nikdy neukončí svého kázání, aniž by vzpomněl své nebeské Matky.

„Jdi k tomuto knězi“, cítila jsem se neustále puzena. Neznala jsem ho. Viděla jsem ho po prvé na kazatelně. Když jsem zvěděla, jak se jmenuje, vyhledala jsem co nejdříve jeho zpovědnici. Jakého štěstí zakusila má duše! Mohla jsem mu všechno říci dětinně, upřímně jako nikdy v životě. Byla jsem velmi vděčna Boží Prozřetelnosti a Matce Boží, kterou jsem vzývala, aby mi poslala dobrého zpovědníka. A tento kněz byl mně nyní útěchou a světlem v mém smutném postavení. Řekla jsem mu vše, čeho bylo třeba, aby poznal stav mé duše.

Jedna myšlenka působila mně nepopsatelnou bolest: Ztráta povolání zdála se mi zavržením od Boha. Zlý nepřítel velmi na mne doléhal — netroufala jsem si téměř mluvit o tom, co jsem v nitru

prožila — myslela jsem, že jsem byla oklamána. Ó, jak těžké bylo utrpení mého srdce v oněch hodinách! „Mnoho jest povolaných — ale málo vyvolených . . .“

Skoro dvacet let jsem prosila o řeholní povolání — a nyní vše ztraceno? — Když se má duševní muka příliš stupňovala, padl vždy do mé duše paprsek světla: „Bůh tak chce, buď klidna!“ Měla jsem velmi ráda své představené, ctihodnou Matku i novicmistrovou. — Byly mně více než otec a matka. Byla jsem jim dětinně oddána, i nyní, odloučena od nich, přece jsem tyto svaté duše milovala. — Co jsem měla počítí? Zdálo se mi, že nemohu déle žítí — bylo mně jako rybě bez vody . . . zakoušela jsem smrtelných úzkostí. Po mnohých útrapách, když se bylo mé zdraví zlepšilo, podařilo se mi dostatí se do jiného kláštera. Oživila jsem novou nadějí. Moji dobrou ctihodnou Matku to stálo nemalou práci, než mně dopomohla k tomuto nezaslouženému štěstí. Leckterá ze sester dala mně najevo, že moje osoba nevzbuzuje velikou důvěru po prvním ztroskotání v povolání. Také bylo mé štěstí kaleno starostmi a obavami, zvláště když jsem poznala, že nemám dostatečné průpravy pro různé úřady klášterní. Sv. Františka Saleského jsem vždy uctívala, i doufala jsem, že mne neopustí. Jeho řád

se mně tak líbil, že jsem často děkovala Bohu za jeho dobrotivou Prozřetelnost. Chtěla jsem zapomenouti na minulost a snažiti se s novou chutí a horlivostí o nového ducha — tichého a pokorného ducha sv. Zakladatele. Vzájemná láska celé řeholní družiny mne povzbuzovala a blažila.

Jednou při mariánských hodinkách, zpívaných s vroucí zbožností, zaslechla jsem v nitru slova: „Chceš splniti vůli mého nebeského Otce?“ — Řekla jsem: „Ano, vzdávám se navždy tvé svaté Vůli. Jednej se mnou podle své svaté Vůle, nechci nic jiného, ó Pane, než co Ty chceš. Myslela jsem, že vstupem do tohoto řádu plním vůli Boží . . .“

Po několik dní pocítovala má duše velkou vnitřní radost, zakoušela jsem rozkoš jako nikdy před tím. Brzy nato jsem onemocněla . . . Opět se vše chýlilo k mému odchodu, který byl ustanoven na den 16. června. Byl to pátek po Božím Těle. S počátku jsem myslela, že této druhé ztráty ani nepřechiji. Jednoho večera jsem klečela před obrazem Spasitelovým a hořce jsem plakala. Tu slyším otázku: „Kterého dne jsi sem přišla?“ Byl to svátek sv. Benona, patrona města Mnichova. Pojednou mně vzešlo světlo, že se musím káti a trpěti za kněží. Snad proto žádal Ježíš obět mého povolání. Má duše se povznesla myšlenkou, že smím býti smírnou

obětí svého Pána. Ale v duši zůstala nejistota, jestli se neklamu. Mlčela jsem o všem, až můj duchovní vůdce, aniž by co tušil, řekl mně totéž.

Vstoupila jsem opět do služby, ale pokud to bylo možno, konala jsem duchovní cvičení. Můj život byl ustraněný, věnovaný modlitbě a povinnostem. Nyní jsem poznávala, jakou obět ode mne Pán žádal slovy: „Daruj mi své povolání!“ Božské Srdce Ježíšovo žádalo ode mne stále nových obětí a opětované oddanosti. Spjovala jsem své bolesti s utrpením Páně a v tom jsem nalézala tichou a hlubokou radost. Chtěla bych volati celému světu: „Jako se zvon ke zvonu druží v posvátném souzvuku, tak ať se lidská vůle podrobuje ve svatém souladu Boží vůli.“

Bůh nechtěl ode mne pouze nazírání, nýbrž modlitbu spojenou s prací — toť byl můj životní program. Přes všechna veliká zklamání svého života dosáhla jsem přátelství s Ježíšem a budu za ně děkovat po celou věčnost.“

* * *

Některé z mých čtenářek přisvědčují: „Mám tytéž zkušenosti. Měla jsem povolání k řeholnímu životu — bylo to mé vroucí přání — největší, je-

diné — — — nyní je ztraceno, zašlapáno, zničeno . . .

Byl to také důkaz přátelství Ježíšova?“

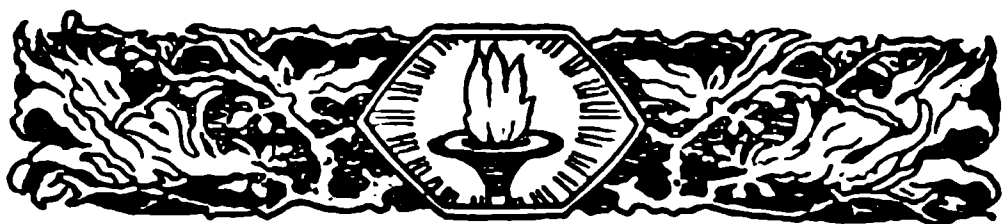
Odpovídám: „Ano, jen tomu musíte rozumět. Záleží mnoho na tom, jak pojmáme řízení Boží Prozřetelnosti. Znam mladé lidi, kteří měli zřejmé povolání k řeholnímu životu. Sotva vstoupili do kláštera, onemocněli; odešli a zase byli zdraví, v klášteře zase onemocněli, aniž by byla určitě známa příčina jejich choroby. Tyto duše chtěl mít Ježíš zcela zřejmě ve světě, aby tam žili také lidé ideální a dobří.“

Někdo namítne: „Proč tedy vkládá Bůh do srdcí těchto lidí touhu po životě klášterním?“

Prostě proto, že jen tak si v devadesáti případech ze sta zachovají nevinnost. Ve skutečnosti nebyly tyto duše povolány k životu klášternímu, nýbrž k čistému životu ve světě, nebo jak z předešlého vypravování patrno, k životu oběti.

Což není Ježíš hoden toho, aby se mu obětovaly duše čisté, nezaslouží si jiné oběti než hříšníků, duší padlých a vinami obtížených? Není patrno z předešlého případu, že Ježíš dokonale splnil oně duši vroucí přání stát se nevěstou Kristovou, i když nechal svou ukřižovanou nevěstu ve světě?

Ježíš tedy věrně plní naše přání.

XI. LÁSKA VÁBÍ

*„Na lásce duše mé tolik mu záleží,
ačkoliv tato mu vším právem náleží“*

Ježíš má právo na naši lásku, a to jako Stvořitel, jenž trůní nad hvězdami, ale ještě více jako náš ukřižovaný Přítel. A také ve všech dobách právě myšlenka na utrpení Kristovo poutala duše a jim tak důtklivě mluvila o lásce Páně. Neboť nikdo nemá větší lásky nežli ten, kdo se obětoval za své přátele i nepřátele.

1. „Po celý pašijový týden jsem byla zase velmi nemocna. Má přítelkyně též. Směly jsme se Spasitelem poněkud trpěti. Byla to jistě milá pozornost od něho . . . krásné růže lásky. Nemohly jsme tyto dni jíti do kostela, ale Spasitel to od nás žádal . . . „Pane, jak ty chceš. Docela se Ti obětuji.“ Na Velký pátek jsem se zadívala na obraz Ukři-

žovaného. Pojednou jsem musela ustat. Slzy mně vstoupily do očí a byla jsem velmi dojata. Ubohý Spasitel, co musel vytrpět! Kéž bych mu mohla připravit mnoho útěchy a radosti! On je k nám tak dobrý a prokazuje nám jednu pozornost za druhou. Zájmy Ježíšovy nedají nám spáti. I nemoc je vítanou příležitostí, abychom mohly trpět za obrácení hříšníků, což je důležitou záležitostí Srdce Ježíšova. Smíme trpět za duše v očištění, za misie, za ubohé černošské děti . . . !

2. Jedna mladistvá duše, takřka ještě dítě, píše : „Tak ráda bych přivedla k Srdci Ježíšovu všechny pohanské děti! Mnoho na ně myslím a mnoho se modlím za tato ubožátka. Ani na hříšníky nezapomínám . . . Jak to muselo Ježíše bolet, když viděl ve svých mukách tolik duší, které budou při vši jeho lásce ztraceny, protože tomu samy chtějí.“

Vidíme, jak přátelství s Ježíšem činí z lidských duší něžně milující snoubenky

3. „Ráno při sv. přijímání nabídla jsem se Ježíši opět za oběť jeho lásky. Ježíš byl ke mně velmi pozorný, neboť bratr, který mne stále pronásleduje, udeřil mne odpoledne pěstí do obličeje. Jak jsem byla při tom šťastna! Směla jsem tento políček vytrpět místo Spasitele. Od té doby, co jsem se Ježíši zasvětila jako oběť lásky, překypuje má duše

radostí; téměř denně smím něco trpěti a házet tak svému Miláčkovi na cestu růže . . . Ó svatý Kříži, miluji tě, poněvadž tě Ježíš také miloval. Blažené okamžiky, hodiny a dni, kdy smím trpěti! S láskou lze vše přijímati, všechno snést! Mluvím o utrpení, a přece je to jen láska. Za každý důkaz lásky chci Ježíši děkovati z celé duše. Dříve mně bývalo tak těžké, když jsem měla trpěti bez viny, plakala jsem a byla velmi citlivá. Ježíš, má Láska, oslazuje mně velmi můj kříž a dává mi mnoho radostí. Miluje mne opravdu velice a stále se nade mnou smilovává. Často musím sebrati všechny síly, aby nikdo nepozoroval, jakou radostí oplývá má duše

Jak je to krásné, že nikdo o tom neví, jedině Ježíš a můj duchovní vůdce! Ano, chci mlčeti z lásky.

Chci stále Ježíše milovati, ve dne i v noci, jedině jeho samého. Probouzí mne každou noc a tu mu říkám své tajemství, modlím se za obrácení hříšníků a újmou spánku chci mu poskytnouti náhradu za urážky, jež se mu dějí v noci. Ježíš mne ne nechá usnouti, pokud jsem toho nevykonala. Každá noc mně připadá tak svatá! A je mně zase trpké, že je má Láska i v noci urážena . . . Ó Lásko, jak málo jsi známa, jak málo milována! Ježíši, spal mne v žáru své svaté lásky a přitáhni mne zcela k sobě! — Jak mne blaší, že smím býti učednicí Ježíšovou

a že ho smím následovati! Chci následovati svého Miláčka, ať na Kalvariï nebo na Tábor, vše jedno. Jen o jednu milost ho chci prositi: 'Abych uměla z čisté, hluboké lásky k němu všechno snášeti a vše přijímati s radostným srdcem . . . Jedna věc mne činí zvláště šťastnou, totiž, že smím zůstatí pannou. Budu Ježíše vroucně prositi, bych směla na věčnosti k němu přijíti a říci mu: „Ježíši, darovala jsem Ti celou svou panenskou lásku, milovala jsem jen Tebe samého . . .“ Mé malé tajemství mne činí tak šťastnou! Kéž by je dal Ježíš poznati mnoha duším a učinil je tak šťastnými, jako jsem já. Nemohu Ježíši ani dosti děkovati za mnohé a veliké dary jeho milujícího Srdce . . .“

4. Při oslavách znamenitého hudebního skladatele projevìl jistý proslulý spisovatel názor, že člověk — umělec jako by byl nástrojem nějaké vyšší moci, že nejedná, nemluví, nehraje on, nýbrž že z něho jedná, mluví, působí někdo jiný a že se má skrze ubohou všednost probíti na svobodu a světlo svatého poslání, které vložila do ohniska jeho žití ona tajemná bytost, které říkáme Bůh.

V člověku — umělci pracuje část oné božské

jiskry, jež dřímá v každém člověku. Je to jako zázrak, když ona tajemná moc dává člověku posláním a rozdmýchává v něm plamen . . .

To by byl slabý obraz, jak Spasitel v mnohem větší míře kouzlí božskou jiskru v člověku, když jeho láska vábí k sobě duši. Je to dílo tak skvělé a tak jedinečné, že veškerý boj proti Bohu a veškerá nenávisť a posměch nemohou odstraniti se světa velkolepou láskou svatých duší, která je prostě skutečností dějin.

Hudba je nejvýmluvnější ze všech umění. A řekl bych, že je úchvatnou hudbou vše, co vábí láskou Ježíšova vlévá do duše a čím vytváří tak nádherná díla.

* * *

„Na lásce duše mé tolik mi záleží . . .“

„Je přímo úžasné, jak Ježíši záleží na mé lásce, jak se uchází o mou lásku, a je to tím úžasnější, že od naší rodiny sklízí tolik nevděku. Mám na zřeteli především naši vlastní rodinu. Jak to v ní vypadá? „Vidíš, drahý Pane, duše hodné politování, které kráčí po bludných cestách a hledají, hledají štěstí a upadají stále hlouběji do bídy, do záhuby . . . Všichni ještě, co jsem před několika týdny

trpěla? Ó, běda, jaká nevýslovná muka! Sotva jsem je mohla snést . . . bylo to strašné! A druhá duše kráčí po cestách ještě horších, vždy blíže k propasti. Čím více se namáhám vytrhnouti ji z moci satanovy, tím je to horší. Až dosud má vždycky zloduch navrchu . . . Leč nedám si pokoje, dokud onu duši nepřivedu zpět k Ježíši. Důvěřuji, že mi Bůh pomůže. Hleď, Pane můj, má duše má rány jako Ty . . . Ó, prosím, zahoj je Ty, já nemohu . . .

A jdu dále ke svým známým. Jaká bolest proudí do mé duše z oněch ran! Nechtějí nic vědět o Tobě, docela nic. Ježíši, oni tě vystrčili, vypudili. Jak je to smutné a jak mne to děsí! Štvou proti Tobě — jeden z nich koná schůze, aby zastup malověrných docela zmátl a zapletl do sítí satanových. Jaká muka, jaká bolest pro tvou lásku; to je tvá odměna, Ježíši? Zasloužil sis to svým utrpením a svou smrtí? Ó Pane, tak ráda bych Tě usmířila svými ranami, splatila Ti alespoň nepatrnou daň . . . Přijmi mne za svou smírnou oběť. Chtěla bych všechny duše přivést zpět do tvého otcovského domu, do věčného Jerusalema. Ach, kolik je ubohých duší, které snad tvrdými ranami osudu byly od Tebe odloučeny . . . Osvět jejich slepotu a přiveď je domů! Chci se za ně modlit, trpět, obětovati, ale Ty, Pane, je zachraň!“

Mám se nyní ještě diviti a opakovati ono „Proč“, které mou duši před několika měsíci tak nevýslovně mučilo? Proč musím právě já tolik a tak dlouho trpěti? Proč jsem právě já na obtíž rodičům a celé rodině, kterou to stojí tak velké oběti? Proč nemohu jíti za svým povoláním? Takové otázky tísnily mou slabou duši . . . Již několik týdnů byla v mé duši taková tma, taková vyprahlost! A všichni víme, že pekelný škůdce právě v takových okamžicích dovede duši klásti nejskrytější léčky. Co se stalo? — Vypukla jsem v hrozný pláč a nářek . . . Což mne Ježíš zcela opustil? Nikoli, chtěl, abych se napřed uklidnila. Pak upřel na mne pohled, v němž se odrážela celá hloubka Srdce Spasitelova. Cítila jsem jeho božský dech a poznala, jak mu na mé lásce záleží. V mém srdci bylo ticho, naprostý klid . . . A hlasem vroucím, plným lásky a smilování, ale zároveň zřetelným a důrazným, řekl: „Miláčku, odlož všechna „Proč“! Důvěřuj! — Velmi mně záleží na tvé lásce.“ — Ano, on věděl o mých bojích a zápasech; chtěl mi dokázati svou lásku, svou dobrotu. Co jsem tehdy vystála, ví jenom ten, kdo sám zakusil něco podobného. Jsme zkrátka ubozí, slabí, křehcí tvorové. On zná všecko, zná i naši ubohost a podporuje nás. — Od té doby miluji svého Ježíše ještě více a odevzdávám

se mu bez výhrady. Vroucně spojena se svým ukřižovaným Ženichem opakují neustále:

„Hle, Pane, zde jsou mé rány!“

Ježíš by měl nároky na naši lásku, i kdyby nám nebyl dal věčné nebe. Nejkrásnější však je, — že důkazů lásky mu nikdy není dosti.

Spasiteli záleží tolik na naší lásce, že nechce, aby přišlo nazmar, co této lásce kdysi sloužilo.

Nejhlubší příčinou našeho vzkříšení jest, že naše tělo, které dýchalo láskou k Ježíši a bylo jí proniknuto, má mítí účast na slávě nebeské.

Ježíši by se zdálo jeho nedůstojným, aby jen načas svou láskou oblažil duše, které ho milovaly, až k smrti milovaly. Proto stvořil velkolepý prostředek, který jedině odpovídá jeho velikosti: povolal nás K LÁSCĚ BEZ KONCE — K PŘÁTELSTVÍ BEZ KONCE, a to jest nebe,

ANO, TO A JEDINÉ TO JEST NEBE!

XII. PROSÍ MNE, BYCH JEJ ZVAL PŘÍTELEM SVÝM

*„Třebaže jeho jsem dlužníkem velikým,
prosí mne, bych jej zval Přítelem svým“*

Dospěli jsme k závěrečné kapitole, na niž jsem se sám již dlouho těšil. Věci, o nichž se tu jedná, zdají se mně tak posvátné, že se téměř zdráhám o nich psáti, ale tolik duší dychtí po tomto jedinečném, radostném poselství, že se přece k tomu odhodlávám.

Tato kapitola potřebuje obšírnějšího úvodu, a proto cituji ještě jednou Bena:sona:

„Ježíš Kristus mluví několikrát v Písmě sv., ne v podobenstvích a obrazech, nýbrž zcela jasně o svém přání býti naším přítelem, ačkoliv jsme jeho naprostými dlužníky. Kreslí nám obraz osamělého domu za soumraku a sebe sama, stojícího u dveří

a tlukoucího, a mluví o malém, přátelském pohostění, které očekává: „Jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře mi otevře, vejdu k němu a budu večeřeti s ním a on se mnou.“ (Zjev. 3, 20.) A opět mluví k učedníkům, jejichž srdce truchlila pro blízké rozloučení: „Již více nenazývám vás služebníky, ale nazval jsem vás přáteli.“ (Jan 15, 15.)

Jindy opět slibuje věc zdánlivě nemožnou, totiž svou ustavičnou přítomnost v duších, které si osvojily jeho tužby a přání: „Kde jsou dva neb tři shromážděni ve jméno mé, tam jsem já mezi nimi.“ (Mat. 18, 20.) „Hle, já s vámi jsem po všechny dny.“ (Matouš 20, 20.) „Pokud jste to učinili jednomu z nejmenších těchto bratří mých, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.) Evangelium tedy zcela jasně a zřetelně praví, že Ježíš Kristus především a nejvíce chce naše přátelství, ačkoli jsme jeho dlužníky.

Nevytýká světu, že Spasitel přišel zachrániti ztracené, a tito ztracení že od něho odešli a zapadli ještě hlouběji; nevyčítá, že přišel Stvořitel ke svým tvorům a že tvorové ho odmítli, nýbrž: že Přítel do vlastního přišel a svoji ho nepřijali.“ (Jan 1, 11.)

Vědomí tohoto přátelství učinilo svaté tím, čím jsou. Obyčejní lidé mohou žít svůj obyčejný život vedeni sterými všedními pohnutkami, aniž by se protivili Bohu. Zachovávají přikázání, aby došli

života věčného; varují se hříchu, aby ušli peklu; bojují proti duchu světa, aby si zachovali vážnost lidí. . . Ale nikdo nemůže učiniti tři kroky na cestě dokonalosti, jestliže Ježíš nejde s ním. A to právě tvoří zvláštní ráz života svatých a jakési podivínství (neboť vzněty mystické lásky jsou světské vědomosti největším podivínstvím). Suchý rozum ještě nikoho nepomátl na mysl; rozumnost se považuje za známku zdravého ducha, a proto pouhý rozum ještě nikdy nepřekročil hory, tím méně ji vrhl do moře. Ale právě přemíra radosti z vědomí spojení s Ježíšem učinila z přátel Kristových svaté, a tím hrdiny dějin. Toto stále rostoucí přátelství s Ježíšem a žár citu, kterého se tím takovým duším dostalo, nazývá svět ve svém hrubém smýšlení nepřirozeně sentimentálním, však církev je nazývá nadpřirozeným.

* * *

„Jame Jeho velkými dlužníky“

Všech 365 dní v roce potřebovali bychom k díkůčinění za zvláštní dary a pozornosti božské Prozřetelnosti, nehledě k milosti svého stvoření, vykoupení a působení Ducha sv. v nás. Právě přátel-

ství s Ježíšem dává nám jemný smysl pro všechno, co se týká Ježíše a jeho zájmů.

Naučíme se cítiti s Ježíšem. Tomu říkám milovati Spasitele ze vši myslí. Cítiti s Ježíšem záplavu hříchů, která se valí světem jako černý proud. Někdy nás musí proniknout hluboká bolest, protože vidíme, co musí Ježíš všechno snášeti. Pak pochopíme, proč kněžské a apoštolské duše tolik pláčí nad hříšníky, pochopíme úzkost opravdových duchovních vůdců i laiků — apoštolů o duše ohrožené, pochopíme namáhavé úsilí, se kterým[?] se snaží utvrditi duše kolísavé, poučiti bloudící, pomáhati k pokroku duším dobré vůle. Takové přátelské cítění dbá méně o sebe, ale více o království Boží. Pochopíme, že praví pastýři stojí na břehu jako při povodni a zachraňují jednoho tonoucího za druhým. Především se ujímají těch, které je nutno přivést k životu umělým dýcháním, potom těžce nemocných, dále oněch, kteří jsou na cestě k polepšení, potom rekonvalescentů a konečně i zdravých, kteří si mohou pomoci sami. Obětaví kněží pečují i o zdravé, ale především potřebují lékaře nemocní. Tyto práce pro hříšníky pohltnou velmi mnoho času, a proto ušlechtilé duše, které chtějí vésti druhé, nesmějí míti velkých nároků.

Uvažujeme-li o přátelství s Kristem a o tom,

jakou službou jsme povinni tomuto přátelství, pochopíme, že se mnohé šlechtné duše a praví pastýři duší obětují pro spásu svých bližních. Svět je sice může považovati za blázny, pesimisté je musejí považovati za blázny, neboť se často dožijí trpkých zklamání a ze svých prací mívají sotva 5 procent zisku . . . Ale přátelství s Kristem nedopřává jim odpočinku. Láska, která miluje ze vší myslí, dovede i tehdy obhájit jejich dílo, když je lidé považují za bláznivé idealisty a útrpně se usmívají jejich činnosti.

* * *

1. „Cítím, jak vlny života se kolem mne bouřlivě dmou . . . Nesčetnými preludy mámí mne svět. Nemohu se ovšem přirovnávati k duši, vydané velikým bojům, vždyť mám ještě drahé srdce mateřské, jež mne s největší láskou chrání, přece však uznávám, že musím býti každé chvíle připravena. Mocněji než dříve cítím veliké nutkání ke skrytosti a samotě. Mé srdce není nikdy úplně šťastno, musím-li se více stýkati se světem. Bojím se vždycky, že klesnu. Jsem mnohem klidnější, když mohu setrvati v tichém, blaženém obcování s Ježíšem.

Ó, jak úchvatné je toto neustálé obcování s Ježíšem! Všecko mu řeknu a On mi rozumí
V našem pokoji visí krásný obraz Srdce Páně. Oči Božského Spasitele mne sledují, kamkoli jdu, a povídají mně mnoho. Stihne-li mne nějaká nehoda nebo když Ježíše zarmoutím, pohlédnu jen na obraz, a jsem hned posílena a potěšena. — Jakou nebeskou rozkoš zakouším před svatostánkem v záři věčného světla! Tu se mně vždycky zdá, jako by Spasitel pravil: „Má dcero, má nevěsto, dej mi srdce své!“ Co bych mohla činiti jiného než se zcela odevzdati v obět svému Božskému Miláčku... Kromě svého dřívějšího tajemství: „Ježíši, můj nejvyšší Vykupiteli, zasvěcuji Ti své srdce v čisté lásce“ mám ještě jedno: „Můj Králi, Ty jsi můj a já jsem tvá!“

Musím také povědět něco o mém malém apoštolátě. Bohužel, můj plán ujímati se chudých dětí i v týdně, ztroskotal, neboť rodiče nesvolili. Bylo mně toho sice líto, ale Bůh tomu chtěl. Zato neděle jsou tím radostnější. Protože ke mně přicházejí velcí i malí, a větší nejeví zájmu o to, co těší malé, děláme to tak, že zatím, co větší si hrají, bavím se s malými a naopak. Jak veselá, družná zábava! Dětem uplyne čas velmi rychle a mně rovněž. Některé prosí, aby směly zůstat déle, což jim

ovšem ráda dovolím, a potom je teprve veselo! Bylo mně velikou radostí, když rodiče dovolili, aby ke mně směly přijít každý čtvrtek dívky, jež se připravují k prvnímu sv. přijímání. Jak jsem tomu ráda! Děti si přinesou katechismus a učíme se spolu uložené otázky. Pak jim obyčejně čtu z knihy „Připravujte cesty Pánu“ od Schwarzmanna. Na počátku a na konci bavíme se hrou „Cesta do věčnosti“. Tato hra je velmi zábavná, ale i poučná a vhodná, neboť povzbuzuje k ovládání chyb a pěstování ctností. Děti ji mají velmi rády. — Ježíš je ke mně zkrátka stále tak dobrý“

2. „Ze všeho poznávám, že mne má rád .
Chtěl bych do celého světa volati, čím je má duše přeplněna:

Mé veliké tajemství

Životní stezky mé těžké jsou, vážné,
Pán je tak upravil v lásce své něžné:
vždyť má mne rád.

Uvolnil všechny mé pozemské svazky,
roznítil touhu mou po pravé vlasti:
vždyť má mne rád.

Denně mi posílá boly a kříže,

ví dobře, bolest že pevně s ním víže:
vždyť má mne rád.

Za vše mu děkuji: že milost jeho
mne vedla stezkami života mého:
vždyť mám ho rád.

Za to, že uvolnil pozemské svazky,
roznítil touhu mou po pravé vlasti:
vždyť mám ho rád.

Za to, že svatební skvosty mně dává,
za to, že trpět mi pro něho přává:
vždyť mám ho rád.

Pošli víc, Pane můj, však pomoz nésti,
ať mohu bez bázně k Tobě se vznést:
vždyť mám Tě rád.

S láskou chci obejmout všechny své kříže,
když jen Ty, Pane můj, budeš mi blíže:
vždyť mám Tě rád.

Dej, ať se podobám denně víc Tobě —
v zármutku, v kříži i bolesti době.
Miluješ duši, jež ráda kříž nese .

čeho víc přál bych si, Pane můj, ještě?
vždyť mám Tě rád.

* * *

3. Přátelství s Kristem vypěstuje též něžnou lásku a jemné cítění, které nedopustí, zarmoutiti ho nebo chtíti ho zarmoutiti. Duše se bude míti na pozoru před hříchem, bude v sobě pečlivě udržovati ušlechtilé smýšlení, že chce býti jemnou k vůli svému Spasiteli a Příteli. Toť vítězství, které přemáhá svět.

To všechno vede k dokonalému obětování sebe sama. Zájmy Ježíšovy stávají se našimi, jeho radosti jsou našimi radostmi, jeho bolesti našimi bolestmi, jeho kříž naším křížem, jeho vítězství naším vítězstvím. Jeho vykupitelské cíle pokládáme za své. Považujeme za svůj životní program dívati se na svět očima Spasitelovým, chápati se každého díla jeho rukama, kráčet po cestách spásy v jeho šlépějích, procházeti světem s jeho smýšlením a stávati se pozvolna DRUHÝM KRISTEM bez mámení a sebeklamu.

To nás nadchne k neumdlévající práci v jeho službě. To nás povzbudí usilovati o to, aby Ježíše též jiní milovali. Budeme se radovati u vědomí, že

ho jiní také milují, a to láskou hlubokou a z celé mysli. Touto radostí se rozzáří naše oči . . . Jaké to blaho spolupůsobiti, aby se rozzářily také jiné oči a rozechřála jiná srdce. Ti, kteří získali jiné duše pro malé tajemství, a to trvale, mohou o tom vyprávěti a zpívati píseň, které jiní neznají.

* * *

4. Nasloucháme Božskému Žebráku ve svaté Eucharistii a nabízíme mu ustavičně svá srdce za příbytek, ba, co více: prosíme ho neúnavně, aby se u nás ubytoval. Slyšíme jeho vroucí přání a hledíme je plnit ve dne i v noci — totiž přání UBYTOVATI SE V NÁS. Nejdůstojnější prelát Triller považoval za svůj životní úkol poučovati duše o tomto přebývání Ježíšově v nás, všem svým svěřencům kladl je na srdce a vychovával je k tomu.

To jsou pak vzácné kněžské radosti, když zase jedna duše nabídne Pánu svou duši za příbytek nebo když se mu úplně zasvěť v oběť . . . Pro své duchovní dítky složil zmíněný prelát modlitbu církevně schválenou. Uvádím ji celou, protože jasně vyjadřuje myšlenku vyvrcholení přátelství s Kristem:

„Ó nejdražší Ježíši, jenž miluješ duše, rač s Ot-

cem a Duchem sv. ke mně přijíti a přebývati ve mně. Odevzdávám Ti celé své srdce, tam přebývej s duší Ti zasnoubenou, tam měj svůj Sion, svou Betanii . . . Ubytuj se u mně a buď mi Přítelem. Tobě obětuji všechno, co se mé duše dotkne, radosti i žalosti, všechno Ti obětuji spojeno s tajemstvími a pracemi tvého pozemského života, se zásluhami tvé přeslavné Matky a tvých svatých jako prosbu, abys mne vyslyšel v mých potřebách. Amen.

* *

5. Poukázati na nejhlubší krásy našeho svatého náboženství ponechal jsem si do této 12. kapitoly. — Ježíš, náš Přítel, nás poučil, že mu můžeme něco DAROVATI, jemu, velkému, bohatému, všemohoucímu Bohu, který nepotřebuje ke své blaženosti ani nás, ani čeho jiného. Domnívám se, že to vymyslela jeho láska tak jako nejsvětější Svátost Oltářní; tam přítomnému smíme nabídnouti, po čem TOUŽÍ, totiž své srdce. —

* *

*„Jeho jsem dlužníkem velikým, prosí však, bych jej
zval Přítelem svým . . “*

Lze tu pravdu dokázati lépe než velikým tajemstvím, odevzdáním sebe sama, celé své bytosti Ježíši?

Svatý Jan z Kříže má pravdu, když dí: „Je nejvyšší důležito, aby se duše často cvičila v lásce k Bohu, aby se nezdržovala dlouho zde dole, nýbrž co nejrychleji dospěla k patření na Boha tváří v tvář.“

Chápeme dobře, jak duše, v nichž Ježíš bydlí, jsou jeho přátelstvím strženy k nejvyššímu, čeho je lidské srdce schopno. Chápeme vznešenost života soustavně křesťanský pěstovaného, chápeme i vyšší stupně takového života, nazírání, vytržení.

„Milý můj jest můj a já jsem jeho.“ Tato slova mně často celý den znějí v duši. Jsem jimi tak zaujata a proniknuta, že snesu snadno i největší pokorení, ba, ještě bych děkovala, kdyby mne někdo udeřil, kdyby se mnou špatně zacházel, neboť hořím prudkou žádostí, přinášeti Ježíši oběti a zase oběti

Občas, když mne nikdo nevidí, padla bych na kolena, a musím se chránit, abych všechno utlumila v srdci, jinak bych musila jásat a radostí hlasitě volat — a lidé by mysleli, že blázním . . .
Není to však bláznovství, NÝBRŽ LÁSKA, KTERÁ

SE ZDÁ ŠÍLENSTVÍM. Nemusím se za to hanbiti, když sám apoštol Pavel mluví o lásce až šílené.“

Kdo má již svou bohatou vnitřní zkušenost, pochopí dobře tato slova, ale myslím, že takové duše jsou výjimkou a že se, bohužel, zřídka s nimi setkáváme. Jen kněží, kteří vyrostli ve škole Krista ukřižovaného a ve škole kněžské lásky k Ježíši, to chápou.

Teprve přebývání Boha v duši působí důvěrnost s Ježíšem, naším Přítelem, a vkládá do našich úst slova, která mu říci musíme, dává nám právo a možnost přátelského obcování s Ježíšem, že si vroucnějšího a srdečnějšího nedovedeme ani pomyslit.

Znovu opakuji:

„Třebaže jeho jsem dlužníkem velikým,
PROSÍ MNE, BYCH JEJ ZVAL PŘÍTELEM SVÝM.“

Toto „prosí mne . . .“ nebylo dosud často vysloveno v náboženské literatuře. Je to věc tak veskrze svatá, že znamená veliké tajemství; věc tak nevýslovně strhující, že by se nad tím pozastavovali odborníci v náboženské vědě, věc, které nevyslovil žádný ze 150 podivuhodných žalmů. Bylo to vyhrazeno teprve křesťanskému věku, teprve radostná zvěst Spasitelova to přinesla světu.

Proti tomu je ubohou plevou všechno horování různých tak zvaných křesťanských společností. Ta

špetka duchovních nauk, kterými se tito lidé před svými přívrženci blýskají, je jako nadšená chvaloreč na skořápku kokosu, kdežto nám, katolíkům, dává naše jedinečné náboženství vzácné jádro.

Duch svatý byl nazván neznámým Bohem křesťanů. Naše myšlenky však nám nadhodily, že i mnohým katolíkům je Ježíš neznámým Přítelem, že jen zběžně naň pohlédli, že od něho jen něco zaslechli nebo spíše přeslechli.

* * *

„Kteřížkoli však jej přijali, dal jim moc státí se dítkami Božími, těm totiž, kteří se zrodili nikoli z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha.“ (Evangelium sv. Jana.)

Když přemítáme o obsahu tohoto spisku, o přátelství s Kristem, máme-li v srdci aspoň trochu apoštolské touhy také jiným to vysvětliti a učiniti je šťastnými, pak musíme odpověděti na první otázku katechismu takto: „Žijeme proto 1. abychom pěstovali ušlechtilé, vznešené, ideální a svaté myšlenky. 2. aby z těchto myšlenek povstávaly ušlechtilé a svaté činy. 3. abychom se tak ukázali hodnými Spasitele a jeho přátelství, — jeho věčného přátelství — lásky bez konce — — —

Byla nám dána tělesnost, abychom sebekázní, ušlechtilým smýšlením, sebezáporem a obětí utvářeli v sobě jemnou, ušlechtilou duši, abychom se plnili duchem Božím a láskou Boží, a stali se tak přibýtkem Ducha svatého.

Náš Spasitele a Přítel nechce býti toliko blízko nás, nechce se toliko přátelsky s námi stýkati, nýbrž — A PROTO USTANOVIL SV. PŘIJÍMÁNÍ — CHCE BÝTI JEDNO S NÁMI, CHCE BÝTI V NÁS OPĚT VYTVOŘEN, CHCE NÁS UČINITI SCHOPNÝMI ÚČASTI NA BOŽSTVÍ, CHCE NÁS UČINITI DÍT-KAMI BOŽÍMI.

Toto přátelství s Kristem nám vychovalo mučedníky. I slabému pokolení dalo sílu zemřítí pro Krista; toto přátelství s Kristem naučí nás chápati, že se ušlechtilé duše obětují až k šílenství z lásky.

Toto přátelství a tento spisek o přátelství s Kristem není tedy leč VYZNÁNÍM NAŠÍ VÍRY V MOC LÁSKY, KTERÁ Z KRISTA PROUDÍ VŠEMI ČASY A VĚKY.

Jen na tuto lásku myslím a jen na ni, když končím slovy:

— — KLANÍM SE MOCI LÁSKY — — — —
— — — — — LÁSKY BEZ KONCE — —
— — — — — V PŘÁTELSTVÍ S KRISTEM.

Tento čtvrtý a pátý svazek díla
VE ŠKOLE SPASITELOVĚ
přeložily, vyzdobily a svým nákl. vydaly
sestry dominikánky v Olomouci-Řepčíně
Tiskla Společenská knihtiskárna
v Přerově